

Tuyển tập

100 bài Tình Tự Quê Hương 4

Viết về Quê Hương, Dân Tộc,
Tình Tự Con người và Sắc thái Việt Nam.

TNT Mặc Giang
thnhattan@yahoo.com.au

01. Tiếng chim gọi đàn
02. Cánh chim bạt gió
03. Chuyển trao thế hệ
04. Trắng bạc úa màu
05. Mẹ tóc trắng – Cha bạc đầu
06. Một bọc tình quê
07. Đẻo gọt lòng ta
08. Người Việt Nam phải nhớ
09. Đẹp mãi tình quê
10. Lại nhớ quê mình
11. Việt Nam ngạo nghễ (hay Mai tôi chết)
12. Nghe tiếng quê hương
13. Thương mái thôn trang
14. Chỉ một vản thơ
15. Trả ta sông núi
16. Dõng dạc tuyên ngôn
17. Ta bước đi
18. Bốn mùa thương nhớ
19. Đồng nội hương quê
20. Nào ai muốn viết
21. Tâm hồn Việt Nam
22. Anh hùng còn rơi lệ
23. Đọc trang Sử Việt
24. Bốn bài vừa qua
25. Anh về thăm lại tình quê
26. Em về thăm lại quê xưa
27. Cha về thăm lại quê nhà
28. Mẹ về thăm lại quê nghèo
29. Bài ca Mẹ Việt Nam
30. Hồn non nước
31. Tuyên ngôn của Nước Việt Nam
32. Trời quê bỏ ngõ
33. Có bao giờ em hỏi
34. Cha kể con nghe
35. Cha theo tiếng gọi sơn hà
36. Người Cha Việt Nam

37. Ông Cha của ta
38. Bức ảnh vẹn toàn
39. Chim bay cuối trời
40. Đồi cả trần gian
41. Ngày mới tinh khôi
42. Tưởng nhớ Trần Nhân Tông và Huyền Trân Công Chúa
43. Ai cũng có quê hương
44. Không mong đất nở hoa
45. Một cõi trời quê
46. Mời đi
47. Cảm ơn Cha Mẹ
48. Bài thơ chưa gởi
49. Lại giữ trọn tình quê
50. Ai bảo em là quê hương
51. Tôi vẫn mang theo
52. Đời lữ thứ là thế đó
53. Nhật bóng ru mơ
54. Ôm quê hương vào lòng
55. Trôi khúc hoan ca
56. Trả lại núi sông
57. Ta dắt nhau về
58. Ác mộng đêm mơ
59. Ai không có quê hương
60. Vịnh núi sông
61. Vịnh quê hương
62. Vịnh nước non 2
63. Vịnh cơ đồ
64. Chỉ có quê mình
65. Dòng sông mấy bến
66. Một khối tình quê
67. Hai tiếng quê hương
68. Trả lại cho em
69. Cô gái nhà quê
70. Đây là quê hương
71. Vui với học đường
72. Đi giữa lòng Đất Mẹ
73. Lòng nhớ dặn lòng
74. Toàn vẹn núi sông
75. Quê hương ta đó
76. Sao thương Quê Cha Đất Mẹ
77. Hành trình Quê Mẹ
78. Hương lành Việt Nam
79. Quê Cha Đất Mẹ
80. Con đi giữa Lòng Đất Mẹ
81. Thơ nhạc quê hương
82. Một bến sông trăng
83. Sông núi Việt Nam

84. Quốc ngữ Việt Nam
85. Ca ngợi núi sông
86. Thì thầm nước non
87. Thức tỉnh hồn mê
88. Tiếng hát đồng quê
89. Cái nghèo quê tôi
90. Tạ tội quê nghèo
91. Chưa hẳn là người
92. Quê hương là nhất
93. Chờ một nhịp cầu
94. Một khối tình quê
95. Non nước quê mình
96. Lại thương nhớ Huế
97. Ta là Người Việt Nam
98. Nước Việt kiêu hùng
99. Quê hương ôm ấp trong lòng
100. Hình bóng quê nhà

Tiếng chim gọi đàn

Tháng 7 – 2008

Tiếng chim nhỏ nhỏ gọi đàn
Xa xa vỗ cánh bay ngang lối về
Bay qua bến cũ con đê
Dừng chân trên mỏm sơn khê thương lòng
Nhìn trông biển nhớ chờ sông
Sông đi ra biển, biển bồng lên non
Tháng năm thương nhớ gọi hồn
Trời quê cuối nẻo cô thôn mộng sầu
Bay qua bãi biển nướng dâu
Tình quê cách mấy nhịp cầu thêm đau
Bay qua bến cát bờ lau
Phong sương xây sát thịt thau da gầy
Nỗi niềm gởi đó thương đây
Lay lay ngọn cỏ heo may lạnh lùng
Tình ta như núi nhớ rừng
Bờ cây ôm ấp điệp trùng lan xa
Tình ta như nước nhớ nhà
Sông dài biển rộng sơn hà vóc son
Bay qua dốc cũ đôi non
Bay về cuối nẻo lối mòn xa xưa
Bay đi gọi nhớ nhung thừa
Bay về tổ cũ mấy mùa thời gian
Tiếng chim nhỏ nhỏ gọi đàn
Nương đôi cánh gió bay ngang lối về
Rạt rào một mái tình quê

Bay quanh tổ ấm vỗ về nghe chim.

Cánh chim bạt gió

Tháng 7 – 2008

Cánh chim bạt gió giữa lưng trời
Xa tổ, lia đàn, biệt dặm khơi
Cách cội, ngăn nguồn, trông mỗi mắt
Nhìn về cố quận gợi chơi vơi

Năm tháng phong trần bởi gió sương
Thời gian xây sát bởi nghề thường
Bùn đen quện cát dày mây nước
Bạt trắng nương dâu xéo đoạn trường

Thời thế can qua sỏi đá mòn
Thế thời đưa đẩy sắt pha son
Sơn khô vương bóng hồn sông núi
Tổ quốc in hình gợn nước non

Hỡi con chim Lạc gọi chim Hồng
Réo tận Trường Sơn thấu biển Đông
Trông ải Nam Quan ngược lệ sử
Cà Mau cuối Mũi chày xuôi dòng

Giang sơn gấm vóc mảnh dư đồ
Thế hệ ông cha mãi thắm tô
Thế hệ cháu con luôn dần bước
Sắt son muôn thuở chẳng phai nhòa

Một bọc trăm con thuở dựng cờ
Đến nay chín chục triệu nên thơ
Rồng Tiên khơi giống dòng Hồng Lạc
Ôm ấp muôn đời đẹp ước mơ

Chuyển trao thế hệ

Không muốn em thấm niềm đau non nước
Bởi quê hương rách nát nhiều rồi
Không muốn em đong hai bờ lệ ướt
Bởi sông dài mấy khúc phân đôi

Không muốn em nghe cung đàn tê tí
Bởi giao thoa rơi rụng im lìm
Không muốn em nát nổi niềm của ý

Bởi cuối nguồn, máu chảy về tim

Dấu sử nếu không đau,
Làm sao thương lệ sử
Tình tự nếu không đầy
Làm sao biết cur mang

Khi thấy trắng hoa cau
Mới thương yêu đồng lúa
Góc rạ kéo khô gầy
Mới thương xót mạ non

Lau sậy kia vẫn lung linh bờ cát
Sỏi đá kia vẫn đau đáu bên đường
Biển dâu kia vẫn xây xát bãi nương
Nghe xương thịt nát tan hồn tử sĩ

Mái nhà tranh ươm mơ tình quê mẹ
Bếp lửa hồng hun đúc đất quê cha
Mảnh da vàng đượm bọc anh em ta
Dòng máu đỏ chuyển lưu trao thế hệ.

Tháng 8 – 2008

Trắng - Bạc úa màu

Ai đem nước đỏ về sông
Để cho con nước bênh bồng trôi đi
Ai gây loang lở vô nghi
Để cho thành quách kinh kỳ lao lung
Ai đem lá đỏ về rừng
Để cho nghẽn lối cây rung lá vàng
Trèo lên trên đỉnh quan san
Biển Đông bạt sóng Trường Sơn sẫm màu
Da mòn mới thấm thịt thau
Đá mòn mới thấm bờ lau bãi sầu
Xác xơ bụi cát nghe đau
Tỉ tê canh gỗ đêm sâu lụn tàn
Sông dài sóng vỗ mệnh mang
Đôi bờ non nỉ ngõ ngang gió bay
Biển dâu, không đắng cũng cay
Tang thương, không đọa cũng đầy xát xây
Phơ phơ một mái khô gầy
Đổ trên thân kiệt xéo dày hồn đau
Núi sông bạc trắng úa màu !

Tháng 8 – 2008

Mẹ tóc trắng – Cha bạc đầu !

Mẹ tóc trắng nhìn biển Đông dậy sóng
Cha bạc đầu nhìn núi Thái khói bay
Nhìn quê hương trải nắng tấp mưa dày
Bao gấm vóc phải đập vùi sương gió

Một đàn con, đứa thế này, thế nọ
Biết sinh con, nhưng không thể sinh lòng
Đạo lý thánh hiền, nhân đức cha ông
Bỏ quên mất, lại chất đầy cặn bã

Vì danh lợi, thi nhau đấu đá
Vì bọ bèo, bôi mặt quét nhau
Còn cày lên cả núp rún chôn nhau
Thiếu điều, muốn đào mồ Tiên Tổ

Chưa kịp mở lời, đã thì thào to nhỏ
Lại những bài từ thời Bảo Đại, Khang Hy
Lại ngược lên đến thời củ hũ kinh kỳ
Nghe muốn điếc lỗ tai, và nhét đầy tâm trí

Cha biết nói sao, đành ôm đầu bó gối
Mẹ biết nói sao, đành nước mắt tàn khô
Nước mắt Mẹ, ngập cả biển sông, suối lạch, ao hồ
Còn mắt Cha, sâu hơn thung lũng, rừng già, núi thẳm

Rồi mai kia, Cha có về chín suối
Đến một nọ, Mẹ có lội suối vàng
Đàn cháu con lại mở hội đàn tràng
Hát vang dội bài ca con hiền cháu thảo

Người Cha Việt Nam ơi, dày con áo nã
Người Mẹ Việt Nam ơi, thảm nổi sào vương
Nước biển Đông sao rửa sạch bi thương
Đỉnh núi Thái chất chồng thêm tội nhục

Nhìn trông Mẹ, tại sao tóc trắng
Nhìn trông Cha, tại sao bạc đầu
Phải thế không, Cha Mẹ tôi ơi
Đàn cháu con hãy khăn thành tạ tội !!!

Tháng 7 – 2008

Một bọc tình quê

Thương nhớ quê xưa tự thưở nào
Chìm sâu, chợt hiện thấy nao nao
Đã xa, biết mấy mùa thu rụng
Chiếc lá cuối cùng theo gió lao

Quê tôi đón nắng ngập thôn trang
Lối ngõ đi về lối bắt ngang
Khúc rẽ dòng sông bên xóm nhỏ
Có gì sao lại nhớ mênh mang

Ồ, đúng rồi từ thưở ấu thơ
Sông trăng lồng lộng ánh sao mờ
Khuya về bỏ lại sông trăng ấy
Nước chảy làm chìm mất ước mơ

Ồ, đúng rồi từ thưở lớn lên
Tình quê dần lớn bóng quê uơm
Trong ta gói trọn tình quê cũ
Hề nhắc, muôn đời không thể quên

Khi xa, mới biết nhớ nhung thừa
Chứ nếu không xa chỉ nắng mưa
Cơm độn ngô khoai mòn bếp lửa
Đất cày sỏi đá mái tranh thưa

Nhưng xa, mới biết không đâu bằng
Cát đá phong trần đãi dậm băng
Nhân ngã đèo bông phơi ảo ảnh
Chút tình đông lạnh rét căm căm

Nếu cho đánh đổi không cân đong
Nhưng nếu dẫu có đùng có hòng
Gởi gió ngàn bay treo viễn vọng
Tình quê một bọc gói cong cong.

Tháng 9 – 2008

Đẻo gọt lòng ta

Tôi muốn viết lên lối ngõ về
Mẹ già tựa cửa mắt xa mờ
Cha buồn ngóng đợi từ lâu lắm
Em nhỏ ước mong chẳng thấy về

Tôi viết từ khi xa mái nhà
Dọc đường thâm nẻo đất quê cha
Tình thâm cốt nhục đau quê mẹ
Năm tháng ngừng trôi bóng xế tà

Tình quê còn đó những yêu thương
Góp nhặt nhớ nhung lấp đoạn trường
Vụn vỡ điều tàn xây ngân lệ
Chia xa ươm vọng đắp ngân sương

Nếu tôi không có mái tình quê
Thì tội tình chi nào ước thề
Sương khói dặm trường phơi gió bụi
Biển Đông núi Thái lộng sơn Khê

Cột trêu kham nhẫn cỡi ta bà
Tắt dạ tâm đan đai thịt da
Cát đá phong trần khua động não
Tình quê còn đẽo gọt lòng ta.

Tháng 9 – 2008

Người Việt Nam phải nhớ

Ai bảo em là giấy trắng
Cho ta viết mãi không đầy
Ai bảo em là gừng cay
Cho ta không vơi muối mặn

Ai bảo em lòng sâu nặng
Cho ta mực cạn bút mòn
Kia là một mảnh cô thôn
Đây là giang sơn gấm vóc

Cha Lạc Long Quân nói khề
Trăm con một Mẹ Âu Cơ
Quê hương từ thuở dựng cờ
Đã năm ngàn năm Văn Hiến

Hồn thiêng lung linh khói quyện
Dày trang sử ngọc đan thanh
Của bao thế hệ cha anh
Đã từ ngàn xưa để lại

Hôm nay, không gì thay đổi

Ngày mai, chẳng chút lung lay
Dù cho nam bắc đông tây
Nhớ nghe, hùng anh nước Việt

Ai bảo em trang oanh liệt
Cho ta dũng dạc tuyên ngôn
Ai bảo em vẹn sắt son
Cho ta đội trời đạp đất

Ai bảo em con chim Lạc
Cho ta mạnh cánh chim Hồng
Đó là quốc tổ quốc tông
Đó là quê hương nguồn cội

Ngàn xưa, không hề thay đổi
Ngàn sau, chẳng chút đổi thay
Nhớ nghe, đừng cạn lòng này
Ai người Việt Nam phải nhớ.

Tháng 9 – 2008

Đẹp mãi tình quê

Ai bảo em là lúa vàng
Cho ta đồng xanh gió nắng
Ai bảo em là lá mạ
Cho ta xới đất ruộng cày

Ai bảo em bông cỏ may
Cho ta đan trên lối ngõ
Đi qua con đường đất nhỏ
Khúc rẽ bên lũy tre làng
Gặp dòng sông nhỏ băng ngang
Dấu chân vẽ trên bờ cát

Mẹ quê xa đưa tiếng hát
Ru con giấc ngủ trưa hè
Hòa lẫn rả rích tiếng ve
Tự tình hương quê khôn lớn

Ai bảo em làn sương mỏng
Cho ta thơm mượt cỏ xanh
Ai bảo em gió trong lành
Cho ta bớt nồng nắng hạ

Ai bảo em than lạnh giá

Cho ta giảm lại đông tàn
Ai bảo em mùa xuân sang
Cho ta ươm cây nhựa sống

Vậy mà như hình với bóng
Ai ai cũng có tình quê
Đi đâu cũng nhớ nhung về
Đông đầy thêm hoang ký ức

Hỏi rằng nơi đâu đẹp nhất
Khung trời cô đọng tình quê
Dù không một hẹn ước thề
Nhưng không bao giờ đánh mất

Tình quê hương thơm dịu ngọt
Hít thở từ thuở xa xưa
Hít thở cho đến cuối đời
Vẫn còn trong ta mãi mãi.

Tháng 9 – 2008

Lại nhớ quê mình

Quê mình một mái tranh nghèo
Ra đi từ đó mang theo đến giờ
Quê mình một mái nện thơ
Lớn lên từ đó không ngờ chia xa
Nhớ nhung ủ kín lòng ta
Đêm đêm thức giấc canh gà điểm sương
Thanh xuân trải bước lên đường
Tuổi già mới thấm dậm trường chia phôi
Quê nghèo nho nhỏ lưng đồi
Có dòng sông quyện lờ bời nắng mưa
Có hàng trúc biếc lúa thừa
Có tre mấy lũy bốn mùa xanh xanh
Đồng vàng lúa chín trong lành
Mạ non ươm mộng để dành vụ sau
Nào khoai nào sắn chia nhau
Độn cơm vững dạ đãi khao vững lòng
Mùa hè oi ả nắng hong
Mùa đông ẩm lạnh co cong thiếu thừa
Vậy mà đông nhớ nhung chưa
Vậy mà trải nhớ nhung thừa là sao
Bởi vì cát rón chôn nhau
Núm ruột ẩn chứa tiếng đau đầu đời
Bởi vì Bác, Mẹ da mồi

Trông ra tựa cửa đứng ngời chờ ai
Ông Bà ngủ dưới tuyến đài
Góp phần xương thịt cho dài quê hương
Đàn em mòn mắt nhớ thương
Trông ai biệt một phương trời nào
Tình quê không chút hư hao
Đong đây ký ức đổ vào thẳm sâu
Tình quê không chút đâu mâu
Đong đây nỗi nhớ đêm thâu vọng về
Vọng về tận cuối trời quê
Đêm đêm tỉnh giấc bốn bề lặng yên
Lật trang giấy nhỏ trước đèn
Vẽ vòng tròn kín tìm quên vô bờ
Tình quê cuối nẻo tơ vơ
Nhắm đôi mắt lại trả về mênh mông.

Tháng 9 – 2008

Mai tôi chết Việt Nam ngạo nghễ

Mai tôi chết, không cần xây nấm mộ
Đem thi hài gởi lại chốn quê xưa
Để lắng nghe tiếng thương nhớ dư thừa
Mà khi sống chưa thỏa lòng ước nguyện

Mai tôi chết, không cần thờ linh vị
Đem đốt đi, tro bụi rải quê hương
Tro bụi bay trên khắp mọi nẻo đường
Mà khi sống, đoạn trường đeo không dứt

Mai tôi chết, trả tôi về đất mẹ
Hồn bay bay đền đáp lại ơn cha
Cha của tôi nhuộm xương máu sơn hà
Cho mẹ, cho em, cho quê hương được sống

Mai tôi chết, thả lên đời lỗi hẹn
Một kiếp này chưa vẹn ước non sông
Thì kiếp sau sẽ tiếp tục tuôn dòng
Cho nước chảy ra sông dài biển rộng

Mai tôi chết, thả lên rừng gió lộng
Gió mang đi, thét núi khiếp oai linh
Dãy Trường Sơn ôm ấp trọn bóng hình
Sóng biển Đông vỗ điệp trùng non nước

Mai tôi chết, hồn bay tìm chim Lạc
Mảnh giang san phiêu bạt cánh chim Hồng
Tìm cội nguồn để lạy Tổ lạy Tông
Đàn cháu con quyết không hề phản bội

Mai tôi chết, nhưng hồn tôi không chết
Thịt xương này lưu cốt tủy ông cha
Anh linh này tô son sắt châu pha
Truyền nối nhau năm ngàn năm văn hiến

Tôi, chính là anh, là em, là chị
Của những ai cùng huyết thống Việt Nam
Trên tấm thân cùng máu đỏ da vàng
Trang sử Việt hùng thiêng reo kim cổ

Tất cả chúng ta, cùng Cha cùng Mẹ
Mẹ tay Tiên, Cha gót ngọc mình Rồng
Hể đất trời còn có núi có sông
Thì chúng ta còn Việt Nam muôn thuở

Tất cả chúng ta, cùng Tông cùng Tổ
Tổ Hùng Vương tọa thị đất Văn Lang
Vũ trụ kia còn vang động càn khôn
Ta đồng dạc tuyên ngôn : Việt Nam ngạo nghễ.

Tháng 9 – 2008

Nghe tiếng quê hương

Ta nghe tiếng nhớ thương
Thơm tự tình quê cha
Thơm hương yêu đất mẹ
Anh chị em vui sống chan hòa

Ta nghe tiếng xa xưa
Nơi gió nắng mưa phù
Nơi chôn nhau cắt rốn
Khi vừa mang tiếng nói chào đời

Ta nghe tiếng tình quê
Vừa bập bẹ a ê
Vừa vùn xuôi vùn ngược
Đã cưu mang non nước vẹn thề

Ta nghe tiếng quê hương

Tiếng tình tự yêu thương
Tiếng tình sâu nghĩa nặng
Trường Sơn dài ôm ấp Biển Đông

Ta nghe tiếng hương quê
Trải bốn mùa rụng lá
Đi xa ai không nhớ
Nên đi đâu cũng nhớ nhung về.

Tháng 9 – 2008

Thương Mái Thôn Trang

Đồng vàng thơm thơm lúa chín
Nắng vàng óng ả đồng xanh
Gió reo thoang thoang trong lành
Nghêu ngao mục đồng ca hát

Dân quê rộn ràng mùa gặt
Mồ hôi ướt áo lưng gầy
Đua nhau tay cắt liên tay
Dập dìu đôi vai nặng gánh

Sau hè rau thơm rau đắng
Bờ ao rau húng tía tô
Bếp hồng ấm lửa khoai ngô
Nồi cơm thơm thơm gạo mới

Cả làng tay chào tay vẫy
Hò đưa câu hát tiếng cười
Tình quê muối mặn mềm môi
Tương lân chia cơm xẻ áo

Ngày lên ra đồng gặt hái
Đêm về đập lúa dưới trăng
Trẻ thơ vui với chị Hằng
Người lớn ươm mơ gửi gió

Đầu làng con đường đất nhỏ
Cuối làng lối rẽ băng ngang
Tình quê ôm ấp thôn trang
Bốn mùa chan nhau mưa nắng

Thơm thơm mùi hoa cau trắng
Nồng nồng hương vị trà cay
Vậy mà đó nhớ thương đây

Xóm trên lây lan xóm dưới

Trăng thề gọi sao nhắ gởi
Nắng thề gọi gió vương vương
Hàng tre khóm trúc nương nương
Loanh quanh hồng hồng bếp lửa

Dân quê đẹp lòng chan chứa
Tình quê đẹp dạ chứa chan
Thương thương một mái thôn làng
Ai ai không thương không nhớ.

Tháng 9 – 2008

Chỉ một vần thơ

Vần thơ gởi lên non
Núi rừng cao lộng gió
Vần thơ gởi ghềnh đá
Biển cả hát trùng dương

Vần thơ đi muôn phương
Ngàn xa kéo gần lại
Vần thơ ra quan ải
Mọi ranh giới mở thông

Vần thơ tới Cù Môn
Nhìn xa xa Đèo Cả
Hai bên đường xanh lá
Chót vót đỉnh Hải Vân

Băng băng qua Đèo Ngang
Trùng trùng Trường Sơn gọi
Biển Đông triều sóng vẫy
Ôi cảm tú giang san

Câu hò ải Nam Quan
Mũi Cà Mau ca hát
Sông Gianh liền mấy khúc
Bến Hải nổi mây bờ

Nhớ lại thuở dựng cờ
Thời Văn Lang quốc tổ
Năm ngàn năm vẫn nhớ
Đến vạn thuở không pha

Dân tộc Việt Nam ta
Bắc Nam Trung tam thể
Dòng Lạc Hồng tuyệt thể
Đẹp nhất giống Rồng Tiên

Ra đi khắp mọi miền
Anh da vàng máu đỏ
Chị tóc đen mắt lệ
Em tình tự khơi dòng

Cùng một Tổ một Tông
Cùng một nguồn một cội
Kinh qua bao thời đại
Mãi mãi chung một thời

Vần thơ chỉ mấy lời
Kết tinh bao tuệ nguyệt
Ôi vần thơ bất tuyệt
Dung thông khắp cổ kim

Vũ trụ kia lặng yên
Ngân hà kia bất động
Ngàn sao còn chìm lắng
Tinh tú còn xa mờ

Ta kết thúc vần thơ
Kéo thi ca đóng cửa
Mai sau còn nói nữa
Cũng chỉ một vần thơ.

Tháng 9 – 2008

Trả ta sông núi

*Xin mượn tựa đề và cảm tác khi đọc
bài Trả Ta Sông Núi của Thi bá Vũ Hoàng Chương*

Trả ta sông núi của Rồng Tiên
Tổ quốc trời nam thật vĩnh nhiên
Tọa thị phương nam sơn sắt ấy
Uy nghi lẫm liệt khí hùng thiêng

Trả ta sông núi của ông cha
Sông máu núi xương dựng nước nhà
Da chất thịt chồng xây lịch sử
Tranh thù gấm vóc lộng sơn hà

Trả ta sông núi của muôn đời
Liệt nữ anh hùng gương sáng soi
Bảo vệ truyền lưu trao thế hệ
Ngàn năm tâm lực mãi tô bồi

Trả ta sông núi tự ngàn xưa
Dân tộc Việt Nam dũng khí thừa
Đồng bọc đồng bào đồng sắc thái
Muôn người như một biết hay chưa

Trả ta sông núi để ngàn sau
Con cháu Rồng Tiên nhuộm sắc màu
Không thẹn tiền nhân khai mở nước
Việt Nam ngời sáng rạng minh châu

Trả ta sông núi mãi khơi dòng
Sừng sững Trường Sơn đỡ núi sông
Triều sóng Biển Đông chống vọng ngoại
Vó câu cửa sổ tựa lông hồng

Trả ta sông núi hát Sông Hồng
Ca ngợi Thái Bình đón gió đông
Hát Cửu Long giang hòa chín khúc
Đồng Nai Bến Nghé mãi chờ mong

Trả ta sông núi vẹn ba miền
Sông biển đảo xa nối đất liền
Rừng thẳm cao nguyên đèo gió hú
Đồng bằng nương rẫy ngọc tay tiên

Trả ta sông núi khắp ba miền
Xẻ núi mở đường thẳng tiến lên
Lấp hố be mương cầu nối nhịp
Bắc Trung Nam một dải châu viên

Trả ta sông núi vẹn câu thề
Tim sắt gan chì thanh sử kê
Thân tử khí hùng luôn bất tử
Hồn thiêng lộng gió thét sơn khê

Trả ta sông núi giống da vàng
Dân tộc kiêu hùng nước Việt Nam
Nam bắc đông tây đừng động thái
Đụng vô rồi kéo chạy tan hoang

Trả ta sông núi vẹn cơ đồ
Một tác chẳng suy thuở dựng cờ

Một khoảnh khắc mòn trang sử Việt
Tử thành một khắc vạn xương khô

Trả ta sông núi của hùng anh
Lấp biển đời non dựng sử xanh
Đội đá vá trời xây tổ quốc
Lòng son dạ sắt rạng thiên thanh

Trả ta sông núi nước non này
Tự cổ tới kim không đổi thay
Đến mãi ngàn sau không biến chuyển
Thành đồng vách núi mãi không lay

Trả ta sông núi nước non nhà
Tích tịch tình tang trở khúc ca
Con cháu Lạc Hồng reo tiếng hát
Ngân dài quốc quốc với gia gia.

Mặc Giang
Tháng 10 – 2008

Dũng dục tuyên ngôn

Đừng ai đánh đổ quê hương ta
Dù thế thời nghiêng ngựa lại qua
Dù ngã nhân bào ảnh lộng gió
Dù phong ba bão táp quê nhà

Ta đâu đánh đổi quê hương ta
Những nặng đày đưa nghiệt ngã mà
Xanh đỏ trắng đen đeo thế kỷ
Nên trầm kha đất mẹ quê cha

Ta luôn ngược mặt ngẩng cao đầu
Chống đỡ cái khiên đập thuận mâu
Đẻo đá tô bồi sơn sắt thép
Lửa vàng gang thép luyện minh châu

Hãy nhớ, ngàn năm đuổi Bắc xâm
Trăm năm ròng rã chống Tây xâm
Rong rêu bèo bọt phường vong bản
Nào nghĩa gì đâu bóng ngoại nhân

Dũng dục tuyên ngôn non nước ta
Nguồn xưa trả lại đất quê cha
Cội xưa trả lại tình quê mẹ

Tiên Tổ muôn đời trời khúc ca

Tích tịch tình tang vạn lý hề
Quê hương gấm vóc lộng sơn khê
Giang san cảm tú reo sông biển
Văn hiến ngàn năm vẹn ước thề

Tích tịch tình tang vạn nhịp cầu
Viễn đông hòn ngọc rạng minh châu
Đông Tây Nam Bắc soi kim cổ
Dòng giống Lạc Hồng không dễ đâu

Quê hương đâu mất, bỏ quê hương
Sông núi đâu mòn, bởi gió sương
Trải nắng bên gan trêu tuế nguyệt
Dầm mưa vững chí cột phong trần

Quê hương còn đó vẹn câu thề
Kể thế truyền nhau mãi nhớ nghe
Dạ sắt tô bồi thêu gấm ngọc
Lòng son nhuận thắm lộng pha lê

Quê hương ta đó đẹp nhà nhà
Khói quyện cờ bay nhờ đức Cha
Bát ngát hương thơm nhờ đức Mẹ
Dấu son ấn ngọc tỏa châu pha

Quê hương ta đó nhớ nghe em
Chị vén màn thưa tựa bức rèm
Anh đứng giữa trời cao đất rộng
Cùng tôi đồng dạc phát tuyên ngôn

Lịch sử huy hoàng nước Việt Nam
Muôn năm rạng rỡ đất trời nam
Hùng thiêng sông núi hồn dân tộc
Tọa thị phương đài đã định ban.

Mặc Giang
Tháng 10 – 2008

Ta bước đi

Ta bước đi trên lâu đài thành cổ
Nhìn rêu mờ nhớ lại tháng ngày qua
Quá khứ lùi vào dĩ vãng thật xa
Lật từng trang lung linh hồn lệ sử

Ta bước đi khắp phố phường Hà Nội
Nhìn Thăng Long phảng phất Cổ Loa xưa
Bóng tiền nhân nhòa nhạt nắng chan mưa
Hoàng hôn phủ ngập ngừng màn đêm xuống

Ta bước đi giữa Cố Đô khép kín
Trường Tiền rung mười hai nhịp sáu vại
Núi Ngự Bình ngóng đợi dáng Thiên Thai
Dòng Hương Giang ngưng câu hò điệu lý

Ta bước đi nước Sông Gianh tê tê
Mấy trăm năm thôn thức mảnh hồn đau
Máu hai miền thấm lòng đất thật sâu
Xương chồng chất thành đồi cao lộng gió

Ta bước đi dòng Bến Hải còn đó
Cầu Hiền Lương gợn sóng vỗ hai bờ
Trải thời gian chưa vá đắp tiêu sơ
Hồn tử sĩ ngập suối vàng nhưc nhối

Ta bước đi vào Qui Nhơn Thị Nại
Nghe hồn Chiêm ghen ghen điệu ru Hời
Hời tộc Chăm một thuở của Chiêm ơi
Sống đâu đó đừng quên nhau Chiêm nhé

Ta bước đi cửa Đồng Nai, Bến Nghé
Sóng Đô Thành nhộn nhịp giữa phồn hoa
Nhớ Sài Gòn ru giấc mộng đêm qua
Giọt khô đọng loang loang trên chiếc gôi

Ta bước đi Cầu Mỹ Thuận mời gọi
Nhớ ngày qua ngòi đợi từng chuyến phà
Ghi tự tình đậm nét Miền Nam ca
Hát Cửu Long bạt ngàn ra chín cửa

Ta bước đi vào Hà Tiên Rạch Giá
Mũi Cà Mau là điểm đến sau cùng
Phủ Quốc kia chìm mây nước điệp trùng
Côn Đảo kia khuất mờ xa sóng biển

Tạm ngừng nghe, xin giã từ một chuyến
Tai còn nghe văng vẳng thoáng giây lâu
« Từ Nam Quan, Cà Mau
Từ non cao, rừng sâu »
Nhớ nhau nghe, ta đứng lại bên cầu
Sông bên nước rạt rào menh mang chảy.

Mặc Giang
Tháng 10 – 2008

Bốn mùa thương nhớ

Thương nhớ quê hương trải bốn mùa
Dù cho nắng gội với mưa lùa
Ngày lên đôi bóng vàng dương hiện
Đêm xuống trăng soi trải thiếu thừa

Nhớ từ cái thuở mới đi xa
Tiếng vạc kêu sương vắng nhớ nhà
Đeo đẳng đèn khuya soi cổ quận
Phương đài quốc quốc vọng gia gia

Thương nhớ quê hương suốt tháng năm
Buồn trông con nhện lại giăng giăng
Vương tơ kéo ruột phơi màn gió
Đứt đoạn ru hời tiếp tục giăng

Bốn mùa cứ thế trải lê thê
Cảnh cũ đường xưa lối ngõ về
Dấu vết chìm sâu đong ký ức
Trùng dương mờ phủ bóng sơn Khê

Tháng năm cứ thế trôi đi qua
Bếp lửa hồng êm chẳng nhạt nhòa
Tình tự không khô treo dốc đá
Hương quê một cõi của riêng ta

Đã quen gió lộng với mưa lùa
Chiếc bóng thời gian trả bốn mùa
Lịch cũ không còn ghi tuế nguyệt
Tình quê vẫn đẹp dấu hương xưa

Bốn mùa thương nhớ nỗi niềm quê
Trần ngập đong đưa lộng bốn bề
Đêm ngủ còn mơ kêu gôi mộng
Trả ta một cõi của hương quê.

Tháng 10 – 2008

Đồng nội hương quê

Hương quê đồng nội mơn man
Mạ xanh ươm mộng lúa vàng ươm hương
Ấy anh tát nước bên đường
Ấy cô cấy lúa bên nương nắng chiều
Mục đồng đuổi gió thả diều
Em thơ bắt bướm yêu kiều nhẹ tay
Chuồn chuồn đảo lượn nắng bay
Chim muông ca hót sáng ngày líu lo
Nhà nông mong mỗi sao cho
Mưa hòa gió thuận ấm no đủ đầy
Nhà tranh mái khói vui vầy
Đêm trăng đập lúa hây hây ửng hồng
Chị Hằng đứng ngó trên không
Trái vàng trăng nhẹ gió bông thôn trang
Làng trên xóm dưới vang vang
Nồi cơm ấm áp thiên đàng là đây
Bốn mùa cứ thế phay phay
Trời cao kệ ổng, đất dày mặc ông
Còn ta có ruộng với đồng
Mấy đời vẫn sống, mấy dòng vẫn qua
Kia là quê ngoại gần xa
Đây là quê nội nào xa nào gần
Phong trần mặc kệ phong trần
Hương quê đồng nội lựa lần thế thôi
Vây mà tự thuở nằm nôi
Đến khi bươn chải trường đời thênh thênh
Mơ về một mái ấm êm
Đêm đêm thoảng nhớ nào quên quê mình.

Tháng 10 – 2008

Nào ai muốn viết !

Mẹ tôi mái tóc trắng bay
Một sương hai nắng thân gầy nuôi con
Cha tôi nào nệ hao mòn
Xuống sông tát biển lên non kéo cày
Anh tôi gồng gánh hai vai
Quốc kêu quốc quốc, gia nài gia gia
Chị tôi, như mẹ ấy mà
Hai quê một cảnh đầy đà tháng năm
Em tôi tuổi trẻ bỏ quên
Sớm lao khổ lụy thác ghềnh trâm kha
Còn tôi mang kiếp không nhà
Nửa đời cũng đã mặn mà ngần sương
Gian truân cho thấm nghề thường

Tóc tang cho thắm đoạn trường phù sinh
Khép hờ cánh cửa nhục vinh
Mở ra đóng lại nã mình cùng ta
Mẹ tôi bóng xế mau qua
Tuyền đài một chuyến đi xa không về
Cha tôi gác mái ước thề
Cuộc đời bỏ lại bên lề thiên thu
Có khi tôi vén mây mù
Tìm cha tìm mẹ âm u rợn hồn
Lặn sâu nỗi nhớ tìm quên
Nào anh nào chị nào em cuối trời
Một đàn cháu chắt loi nhoi
Là cốt là nhục nối đời mai sau
Dừng chân đứng lại bên cầu
Đầu nguồn cuối ngọn nước trôi lững lờ
Vô tình để rớt vãn thơ
Nhờ ai bắt gặp xin lời dùm nghe
Nào ai muốn viết đầu hè !

Tháng 10 – 2008

Tâm hồn Việt Nam

Anh hùng phỉ chí tang bồng
Dọc ngang bốn biển lông hồng nhẹ bay
Trời không chuyển, đất không lay
Lòng không đổi, dạ không thay, một đời
Đến khi gác kiếm, nghỉ ngơi
Tìm về chốn cũ núi đồi thơm hương
Trượng phu, quân tử đường đường
Kinh bang tế thế tầm phương cứu đời
Nặng nghĩa lớn, nhìn xa xôi
Tình nhà gói ghém nhỏ nhoi treo cành
Đến khi cuối nẻo tung hoành
Tìm về chốn cũ, mái tranh quê nghèo
Người thường đâu dám leo trèo
Thanh bản an phận eo sèo thứ dân
Người ta quyền biến lượng phân
Dân quèn giản dị, không cần bon chen
Xa nhà, nỗi nhớ lên men
Từ khi già biệt, chưa quên chút nào
Xa nhà, nỗi nhớ còn cào
Con thuyền bến cũ cắm sào ngóng trông
Mai về, tìm lại dòng sông
Lên thuyền chèo chống qua sông với làng
Xa quê, tre cũng ít vàng

Xa nhà, trúc cũng ngõ ngàng ít xanh
Ruộng đồng trơ trọi nắng hanh
Bờ ao cá bỏ ngậm vành trăng soi
Dân quê chỉ nói thể thôi
Không hoa không mỹ đãi bơi ngược ngừng
Dân quê không chút thiệt hơn
Vây mà trọn vẹn tâm hồn Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Anh hùng còn rơi lệ !

Xa nhà, ai chẳng nhớ thương
Nhớ nhà, ai chẳng đoạn trường canh đầu
Có nghe sỏi đá kêu đau
Có nghe bãi biển bờ lau xạt xào
Đêm còn le lói vì sao
Trăng còn vọi vọi trên cao băng ngàn
Sông đi hai ngã giăng ngang
Cuối dòng còn đợi trên đàng ra khơi
Người đi, cá lặn biệt hơi
Trùng trùng sóng vỗ biết trôi nơi đâu
Bơi lên, ngược nước phủ đầu
Để gì gặp lại nhịp cầu xa xưa
Người đi, như thể gió lùa
Thời gian con đẩy bốn mùa lại qua
Ngày về, cứ thế đi xa
Nhớ thương, cứ thế câu ca tang tình
Tình tang tích tịch tang tình
Cung đàn réo rắt quê mình chìm sâu
Tình tang tích tịch con tàu
Nhà ga đứng lại con tàu chạy đi
Xịch xình phụt khói đen sì
Đường tàu nhỏ lại kinh kỳ xa mơ
Tàu đi, còn có chuyến về
Người đi, gọi gió lê thê bên đàng
Xa nhà, bỏ ngỏ âm vang
Nhớ nhà, mây kéo lên ngàn tìm quên
Phương trời cuối nẻo thênh thênh
Trôi về nổi nhớ lênh đênh não lòng
Nhiều khi đem nhớ ra hong
Ấm đầu không thấy mà đông lạnh lòng
Cho rằng suy nghĩ mông lung
Xưa nay biết mấy anh hùng lệ rơi !

Tháng 10 – 2008

Đọc trang Sử Việt

Nhìn qua hình ảnh quê mình
Đọc trang Sử Việt nặng tình nước non
Nơi đâu cũng có dấu son
Nơi đâu cũng có gợn hồn núi sông
Nhìn qua hình ảnh quê hương
Đọc trang Sử Việt vẫn vương tự tình
Nơi đâu cũng có anh linh
Nơi đâu cũng có bóng hình Tổ Tiên
Nhìn qua hình ảnh Ba Miền
Đọc trang Sử Việt hồn thiêng hiện về
Hiện về khắp nẻo sơn khê
Băng qua sông biển vỗ về đảo xa
Nam Quan, Việt Bắc hoan ca
Cà Mau, Rạch Giá mặn mà thùy dương
Thượng Du đón nắng gói sương
Trung Du ươm mộng trên đường về Xuôi
Xuôi về Hà Nội không nguôi
Thăng Long ả bóng u hoài Cổ Loa
Văn Lang muôn thuở không nhà
Hùng Vương vờ vợi trên tòa Quốc Ân
Bạch Đằng mưa vũ mây vẩn
Bức tranh tuyệt thế phong thần Hạ Long
Vào thăm Xứ Nghệ chạnh lòng
Sông Gianh gợn gợn Đàng Trong – Đàng Ngoài
Vào thêm chút nữa ai ơi
Bên dòng Bến Hải ru hời tình tang
Cổ Đô khép kín mơ màng
Phải chăng sợ Phá Tam Giang thuở nào
Dừng chân Bình Định nao nao
Tháp Chàm phượng phát rì rào gió bay
Nha Trang mây nước sóng lay
Thùy dương cát trắng tỏ bày cùng ai
Bước vào Gia Định - Đồng Nai
Ba trăm năm cũ hoa cài Thành Đô
Vũng Tàu, bãi Trước mời vô
Bãi Sau xin hẹn Cần Giờ xuôi Nam
Vào thăm sông nước mênh mang
Đồng bằng Sông Cửu bạt ngàn phì nhiêu
Cần Thơ như lụa bọc điều
Bước đi như vương cầu kiều Hậu Giang
Cà Mau, Rạch Giá rẽ ngang
Kia ra Phú Quốc, đây đàng Hà Tiên
Đọc theo biên giới Cao Miên

Đi thêm chút nữa nối liền Ai Lao
Trường Sơn nghe gió Thượng Lào
Nghe sóng lồng lộng xạc xào biển Đông
Nhìn qua thê núi thành đồng
Kết trang Sử Việt non sông nước này
Hèn chi khói tỏa ngàn bay
Hồn thiêng Dân Tộc thêm dày keo sơn
Dù cho nước chảy đá mòn
Độc trang Sử Việt sắt son muôn đời.

Tháng 10 – 2008

Bốn bài vừa qua

*Anh về thăm lại tình quê, Em về thăm lại quê xưa
Cha về thăm lại quê nhà, Mẹ về thăm lại quê nghèo*

Bốn bài tôi viết vừa qua
Dành cho những kẻ cùng phà qua trường
Cùng xuống mới thấy thương thương
Khác xuống chắc cũng vương vương dấu tình
Bước đi trên khắp quê mình
Làng quê hẻo lánh, châu thành phần hoa
Nơi đâu cũng khói hương nhòa
Nơi đâu cũng có đèn thờ khói bay
Mắt mà hương khói phải cay
Lòng mà chùn xuống phải lay giọt nồng
Nhờ đâu mới có núi sông
Nhờ đâu mới có sử lồng đan thanh
Hương quê thơm ngát trong lành
Nhuộm từ xương thịt tơ mảnh tóc tang
Da vàng máu đỏ đang mang
Dưỡng nuôi thống thiết vỡ vụn hồn quê
Ba Miền non nước đề huề
Trải bao vạn lý sơn khê não lòng
Đồng vàng thơm lúa trở bông
Đất cày, rạ mục, lưng còng, mồ hôi
Nay mà có những cơ ngơi
Sông dài biển rộng núi đồi đảo xa
Rộng ra khắp nẻo sơn hà
Nuôi từ xương thịt ông cha của mình
Dù em dù chị dù anh
Quyên gia hiện tại thoát vảnh nhiều nương
Hỏi thăm dòng họ tông đường
Biết bao người đã góp chương sử dài
Xa hơn, từ thưở phôi thai
Hồng Bàng, Âu Lạc thượng đài Nam ban

Không ai, chẳng họ chẳng hàng
Không ai, khác cội khác nguồn mà ra
Cùng nghe quốc quốc gia gia
Đồng bào đồng bọc đồng là anh em
Thế là trước lạ sau quen
Tiếp tay công sức đáp đền quốc ân
Ân Tổ Quốc, ân tiên nhân
Ân Dân tộc, ân tương lân giống nòi
Quê hương sông núi đắp bồi
Hồn thiêng sông núi người người nhớ ghi.

Tháng 10 – 2008

Anh về thăm lại tình quê

Anh về thăm lại tình quê
Nghe hồn sông núi vỗ về cảm giao
Mỗi bước đi, một tự hào
Mỗi bước chân, một rạt rào nhớ thương
Làm trai trả nợ núi sông
Hai vai gánh vác tang bồng xưa nay
Lông hồng phát gió tung bay
Chiến bào bạc trắng dẫu giày bốn phương
Giang san chông chát cốt xương
Máu đào thấm đượm quê hương xanh màu
Mấy ai chinh chiến bạc đầu
Ly bôi chưa cạn đã châu anh linh
Thẻ bài xóa mất tên anh
Thêm một chiến sĩ vô danh hương thờ
Kể từ mở nước dựng cờ
Bàn thờ Tổ Quốc mịt mờ khói bay
Bao tấc đất, núi sông này
Lũy thừa nhân cộng sâu dày thân trai
Bao ngõ ngách, chôn tuyền đài
Không nơi nào thiếu hình hài chinh nhân
Nơi đâu, anh cũng dẫn thân
Ở đâu, anh cũng dự phần máu xương
Bước đi từng bước trên đường
Lắng lòng, mới thấu đêm trường sương pha
Tại sao tiếng quốc kêu gia
Tại sao tiếng hạc lan xa vọng dài
Hương quê đậm nét phương đài
Hồn quê đậm nét dấu hài trường chinh
Viếng thăm thương lấy quê mình
Chắp tay khẩn nguyện đượm tình núi sông.

Em về thăm lại quê xưa

Em về thăm lại quê xưa
Em nhớ mang máng chứ chưa biết nhiều
Sinh ra không bọc vải điều
Mà bọc khổ rách chắt chiu thân nghèo
Nhớ rằng lòng mẹ hắt heo
Tắm thân cô phụ eo sèo nuôi con
Ngày ngày mua gánh bán bưng
Đêm đêm thức giấc xoay lưng mẹ ngồi
Có khi mẹ khóc xa xôi
Con không hiểu thuở đầu đời mẹ ơi
Ngày xưa hỏi mẹ đôi lời
Cha đâu không thấy đơn côi cửa nhà
Mẹ rằng cha đi thật xa
Cha dâng cho nước, cửa nhà cho “Me”
Ve sầu chín khúc ruột se
Đến nay còn nhớ câu vè dân ca
“Thân trai là của quốc gia
Thân gái là của cửa nhà nuôi con
Thân cha gieo đỉnh Thái Sơn
Thân mẹ khung cửa mỗi mòn vọng phu
Vọng phu gọi gió ngàn thu
Mền đơn chiếc bóng mịt mù khóc sương
Nỗi lòng nát cõi tơ vương
Một thân chống đỡ trăm đường xót xa »
Lớn lên con mới hiểu ra
Hèn chi cha đã đi xa không về
Thỉnh thoảng nhìn mẹ ủ ê
Dưa muối mẹ gấp, cá mè cho con
Có khi mẹ quệt lồi mòn
Từ trong mắt mẹ giọt tròn lăn lăn
Có khi tay áo làm khăn
Mẹ lau thật vội sợ con mẹ buồn
Hèn chi lòng mẹ héo hon
Ít cười ít nói không son không màu
Mẹ em già sớm ốm đau
Theo cha đi xuống chuyến tàu tử sinh
Còn em, mấy chị em mình
Lớn lên mỗi đứa lưu linh lạc loài
Nay về như thể tìm tòi
Chôn nhau cắt rốn cõm còi tuổi thơ
Vây mà Quê Mẹ đó nghe
Quê Cha đó nhé, tiếng ve trưa hè

La đà chi nữa lá me
Lơ thơ nhánh trúc lũy tre đầu làng
Lòng em vẫn nhớ mênh mang
Nhà quê không có, nén nhang vẫn còn
Mắt em cũng có lối mòn
Như mẹ ngày trước giọt tròn chảy quanh
Ngồi bên bãi cỏ xanh xanh
Bóng Cha nhìn Mẹ ngậm vành trăng soi
Kia là nấm mộ Cha ơi
Đây là nấm mộ Mẹ ơi hương mờ
Chìm sâu vào cõi trơ vơ
Thương Cha khóc Mẹ thả bè con côi
Ghé thăm Quê Nội lưng đồi
Nào Cô nào Bác đã ngoài mấy mươi
Ghé thăm Quê Ngoại đôi người
Cậu, Dì cũng đã nụ cười già nua
Chào nghe, tiếng gọi quê xưa
Chào nghe, tình tự gió lùa hây hây.

Tháng 10 – 2008

Cha về thăm lại quê nhà

Cha về thăm lại quê nhà
Trên đôi nạng gỗ yếu già nửa thân
Nửa này gió bụi phong trần
Nửa kia phân mục góp phần quê hương
Bao năm tụy ngọa sa trường
Cùng anh em, nhuộm máu xương biên thùy
Mịt mù khói súng tinh kỳ
Đạn bom siêu đẳng còn gì thịt da
Chiến trường sôi động xông pha
Trận địa khùng khiếp nhào ra tuyến đầu
Núi rừng lá thép chìm sâu
Đèo cao hú gió nhuộm màu dọc ngang
Nửa thân còn lại đang mang
Biết bao đồng đội nát tan mấy lần
Nửa thân còn lại cơ bản
Biết bao đồng đội tấm thân sao tìm
Suối vàng anh đã ngủ yên
Hương hồn vất vưởng giữa triền núi xanh
Ghi thêm chiến sĩ vô danh
Hương đài tưởng niệm tựu thành sử ca
Nay cha về lại thăm nhà
Mấy lần đã bỏ quê nhà ra đi
Khi đi có mẹ tiễn đi

Khi về mẹ đã biệt ly lâu rồi
Khi đi vợ tiễn nghẹn lời
Khi về vợ ngủ biệt khơi đáy mồ
Người thời thiếu phụ khăn khô
Cha thời binh phé thấp nhòa nén hương
Quê nhà không phải hậu phương
Cha con dặt dứ tìm đường phó thân
Nay về thêm nữa một lần
Mái đầu bạc trắng phù vân cuối đời
Con nay gần nửa kiếp người
Thì cha đã quá bảy mươi cỗi còm
Chống đôi nạng gỗ lom khom
Một trời quê cũ mắt mòn kéo mây
Trên đèn tổ quốc khói bay
Dưới đèn cha chống đôi tay lựa lần
Để mà tưởng nhớ tiền nhân
Kính bao thời đại góp phần quê hương
Để mà tưởng nhớ tiếc thương
Oanh oanh liệt liệt đường đường hồn thiêng
Giang sơn trên khắp ba miền
Đời sau thưở trước nối liền lung linh
Nén hương thấm lệ lưu tình
Nén hương cũng để thương hình bóng cha.

Tháng 10 – 2008

Mẹ về thăm lại quê nghèo

Mẹ về thăm lại quê nghèo
Tám thân của mẹ đặng đeo nhiều điều
Nhìn ra cửa trước tịch liêu
Cửa sau nhìn lại chín chiều ruột đau
Một sương, hai nắng thịt thau
Ba nhà, bốn cửa mắt sâu hoen mờ
Năm canh, sáu khắc đêm mơ
Bảy cay, tám đắng tóc tơ trắng màu
Chín, ra Ái Tử mưa ngâu
Mười, vô Cô Phụ bến tàu biệt ly
Chồng thì rửa mục âm ty
Con thì biên ải một đi không về
Nhà tranh bếp lửa ủ ê
Nhiều khi tro lạnh không nê cháo cơm
Ru con nhỏ đại ngủ yên
Mẹ ngồi thơ thẩn trắng đêm canh dài
Sao hôm rồi đến sao mai
Sao khuya sao sớm sao phai sao mờ

Một tay vá víu đơn cô
Một tay vá víu con thơ tháng ngày
Có khi giọt ngắn giọt dài
Hai bờ khô héo nhẵn chai lồi mòn
Tấm lòng mấy lớp héo hon
Tâm can mấy lớp mảnh hồn thương đau
Bên Ngoại mặt nước rầu rầu
Bên Nội heo hút mưa ngâu đông hàn
Mẹ nhìn nắm mộ rêu phong
Đưa tay sửa lại bát nhang lên màu
Mẹ nhìn di ảnh thật lâu
Rung rung khước mắt giọt châu hai hàng
Mẹ nhìn nền móng bỏ hoang
Nhà xưa biến mất gió ngàn bay xa
Biết bao người mẹ quê ta
Xin kêu tiếng mẹ của nhà Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Bài ca Mẹ Việt Nam

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Đồng bào một bọc một trăm con
Năm mươi theo Mẹ lên rừng núi
Một nửa theo Cha xuống Biển Đông

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một tay nuôi dưỡng cả đàn con
Một tay chống đỡ lo nhà cửa
Gia thất khang trang thật vẹn toàn

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một sương hai nắng mớm non sông
Thân cò lặn lội trên bờ vắng
Nhẹ gánh, chồng đi cứu nước non

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Nữ lưu vùng đất ở phương nam
Đảm đang trinh tiết tròn son sắt
Thùy my nét na vẹn ngọc vàng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một đời gian khổ, không than van
Một đời lao nhọc, không hờn dỗi
Trăm đắng ngàn cay cũng chẳng màng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Tình thương bát ngát hơn biển Đông
Tấm lòng cao cả hơn trời đất
Nam Bắc Đông Tây, khó sánh bằng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Vuông tròn cháu cháu với con con
Vẹn toàn hai gánh Nội cùng Ngoại
Tâm vẫn không suy, lực dẫu mòn

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Nữ nhi thực đức vốn trời ban
Anh thư tài trí đản thanh sử
Khi cá vàng hoe, khi cá kình

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Xứng danh với lá ngọc cành vàng
Thời bình, cơm áo vui nhà cửa
Thời chiến, nếu cần voi trận xung

Ai mà không nhớ Hai Bà Trưng
Bà Triệu giương oai, thét vẫy vùng
Cô Bắc Cô Giang cùng sánh bước
Đời sau thưở trước mãi soi chung

Tấm thân của Mẹ vốn là Tiên
Hễ nữ phải nhi không hậu - tiền
Tuy nữ nhưng nam còn nể mặt
Mẹ hiền muôn thưở vĩnh châu viên

Thế mới hát ca Mẹ Việt Nam
Thanh thanh như quít, ngọt như cam
Nhu xôi nếp một, đang mùa mới
Nhu mía đường lau, hạn hán khan

Thế mới hát ca Mẹ Việt Nam
Tay tiên của Mẹ Âu Cơ ban
Vóc tiên của Mẹ soi trời đất
Nhân loại năm châu đâu sánh cùng

Trôi khúc nhịp nhàng ta hát vang
Vỗ tay hòa điệu với cung đàn
Người người nối nhịp cùng nhau hát
Ca hát tung bừng Mẹ Việt Nam.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Hòn Non Nước

Ta đi từ Nam ra Bắc
Ta đi từ Bắc vô Nam
Đâu đâu cũng cảm tú giang san
Đâu đâu cũng quê hương gấm vóc
Ghènh thác đổ trên núi rừng Bản Giốc
Ái Nam Quan, cửa ngõ của biên thùý
Một ngàn năm Phương Bắc, vẫn còn ghi
Nhắc cháu con đời đời không quên lãng
Thăm Cổ Loa, nghe tâm hồn xao xuyến
Nhìn lâu đài nền cũ, bóng tịch dương
Nhớ Văn Lang của Đức Tổ Hùng Vương
Đất Phong Châu mờ mờ loang dấu tích
Về Hà Nội với sắc màu thanh lịch
Thoáng đâu đây ba mươi sáu phố phường
Chân bước đi mà lòng dạ vẫn vương
Nhớ Thăng Long kinh qua bao thời đại
Vượt Sông Gianh ta đi vào Bến Hải
Sóng vỗ bờ xây sát mảnh hồn đau
Những tang thương chưa vá hết biển dâu
Những vết tích còn hằn sâu tam thể
Đến Cố Đô, trầm buồn đeo nỗi nhớ
Cầu Trường Tiền nhịp khúc gợn Hương Giang
Đề Kinh Kỳ trầm mặc với thời gian
Lý tình tang, hò Nam Ai không dứt
Vào Sài Gòn, đèn muôn màu sáng rực
Nét lung linh mờ ảo nhớ Đô Thành
Đèn sáng trưng vẫn nhấp nháy sao đêm
Hoàng hôn xuống, sương sa sa thấm lạnh
Vào Miền Nam, cò bay như rủ cánh
Chưa giáp vòng vùng châu thổ Cửu Long
Lúa cũng vàng nhưng trời bớt xanh trong
Bờ rộng quá giữa viễn đông hòn ngọc
Mũi Cà Mau, điểm cuối cùng chữ “S”
Sóng vỗ bờ, ôm ấp Đảo Hòn xa
Phú Quốc, Côn Lôn, Hoàng Sa, Trường Sa
Vô số Đảo, dọc biển Đông nước Việt
Anh có biết
Chị có biết
Và em có biết
Dân Việt Nam, dòng dõi của Tiên Rồng
Đất Việt Nam, đất nước của Vua Hùng
Ta bước đi, nghe tiếng gọi kêu chung
Hòn non nước muôn ngàn năm sống mãi

Đẹp lung linh tận biên thùy quan ải
Ngát thanh thiên cả đồng nội châu thành
Ngào ngạt bay khắp biển rộng trời xanh
Hồn non nước Việt Nam cao quý quá.

Tháng 10 – 2008

Mặc Giang

Tuyên Ngôn của Nước Việt Nam

Dõng dạc tuyên ngôn thưở dựng cờ
Cha Long Quân với mẹ Âu Cơ
Đồng bào trăm trứng dòng Hồng Lạc
Của giống Rồng Tiên đẹp ước mơ

Dõng dạc tuyên ngôn thật đích đang
Hùng Vương Quốc Tổ dựng Văn Lang
Phong Châu đầy nghiệp yên bờ cõi
Văn hiến ngàn năm, sống vững vàng

Dõng dạc tuyên ngôn thật rõ ràng
Trời Nam là của đất dân Nam
Bảo cho cùng khắp trong thiên hạ
Mộng bá đồ vương, đập nát tan

Dõng dạc tuyên ngôn của Việt Nam
Đội trời, đạp đất, sống hiên ngang
Bang giao, kết nối trong bình đẳng
Cương quyết không tha bọn bá quyền

Tuyên ngôn dõng dạc của Dân Nam
Đã nói quyết tâm, quyết sẽ làm
Tứ mã nan truy, đỉnh đóng cột
Đừng mong tha thứ bọn tham tàn

Tuyên ngôn dõng dạc thật đường đường
Khí Việt Nam là khí quật cường
Chất Việt Nam là chất quật khởi
Đụng vào, không chết cũng tan xương

Tuyên ngôn dõng dạc thật tinh tường
Nam Bắc Đông Tây khắp bốn phương
Nhân loại năm Châu trên thế giới
Việt Nam chỉ trọng nghĩa giao tương

Nói thề cho hay dân tộc này
Hiền thì, quả thật hiền lành thay
Dữ thì, cũng nhất trong thiên hạ
Đã nói là làm, trị thẳng tay

Hiền, với những ai biết kết giao
Hỗ tương, không có thấp hay cao
Công bằng, bình đẳng cùng trân trọng
Như nghĩa Vườn Đào đẹp biết bao

Dữ, với những ai không biết điều
Ngang tàng, hống hách, nghênh kiêu kiêu
Giương giương, tự đắc, kên kên kiêu
Quạt sùm bà chè, hôn phách tiêu

Dũng dạc tuyên ngôn nước Việt Nam
Hùng anh lẫm liệt giống da vàng
Hiên ngang bất khuất không hề khiếp
Quạt khởi quạt cường chống ngoại xâm

Dũng dạc tuyên ngôn nước Việt Nam
Ngàn xưa trang sử lộng huy hoàng
Ngàn sau trang sử tô son sắt
Kiên quyết trung trinh thập vẹn toàn

Dũng dạc tuyên ngôn nước Việt Nam
Cơ đồ lịch sử của dân Nam
Giang sơn gấm vóc non sông Việt
Sắt lộng pha lê, son thiếp vàng

Dũng dạc tuyên ngôn nước Việt Nam
Đất ta ta sống, không ai xâm
Trời ta ta sống, không ai phạm
Vũ trụ càn khôn đã định ban.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Trời quê bỏ ngõ

Nhìn trông từ hạt bụi
Đâu có gì hư hao
Ngày qua như thế nào
Ngày mai đâu biến mất

Nhìn trông trong hạt cát

Thấy biển rộng sông dài
Đầu ghềnh hoa cỏ cài
Cuối bờ reo gió nắng

Nhìn trông hạt gạo trắng
Mở rộng cánh đồng vàng
Xa xa mấy thôn làng
Ven mé rừng cây thấp

Nhìn trông từ hạt bắp
Thấy nương rẫy ngô khoai
Nghiêng thoai thoải bên đồi
Dưới đêm trăng nhảy lửa

Nhìn trông ra đầu ngõ
Thấp thoáng bóng ai về
Con đò đứng bên đê
Cây sào khua đáy nước

Con đường xưa ai bước
Lối cũ đáng ai đi
Hai hàng cây thâm thì
Khung trời quê bỏ ngõ.

Tháng 10 – 2008

Có bao giờ em hỏi ?

Khi nhìn lên đầu Cha
Có bao giờ em hỏi
Sao tóc Cha trắng hếu
Khi nhìn vào mắt Mẹ
Có bao giờ em hỏi
Sao mắt Mẹ quá sâu
Qua bao sông, em biết mấy cây cầu
Qua bao đường, em biết bao ngõ ngách
Khi nhìn vàng trán Cha
Em hình dung đỉnh núi
Khi ôm vòng tay Mẹ
Em mừng tượng biển khơi
Cõi trần ai đập giũa cả một đời
Triều sóng bạc và núi rừng sương trắng
Khi sờ đôi chân Cha
Em thấy gì chai cứng
Khi sờ hai má Mẹ
Em thấy gì nhăn nheo

Chốn ba sinh, bao đời thắm đóc đèo
Cát đá còn xát xây, hưởng gì thân thể
Một đời Cha như thế
Một đời Mẹ như thế
Để làm gì, em có biết không em
Công Cha, ngàn đời, không thể quên
Nghĩa Mẹ, ngàn đời, luôn ghi nhớ
Chữ Hiếu kia, em không làm sao trả nổi
Chữ Ân kia, em không làm sao đáp đền
Cân tiểu ly, cũng không thể lượng phân
Xin nhắc em, một đôi lời, em nhé
Ngồi bên Cha, em ân cần khẽ nói
Cha có biết rằng, con thương Cha lắm không
Ngồi bên Mẹ, em mân mê, khẽ hỏi
Mẹ có biết rằng, con thương Mẹ lắm không
Không những nói “Công Cha như núi Thái Sơn”
Mà em nói, công Cha hơn muôn ngàn đỉnh núi
Không những nói “Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra”
Mà em nói, nghĩa Mẹ hơn muôn ngàn sông nước bao la
Bài hát nào, cũng kết thúc câu ca
Bài Cha Mẹ, vẫn còn vang mãi mãi.

Tháng 10 – 2008

Cha kể con nghe

Cha kể con nghe chuyện nước nhà
Từ thời lập quốc của ông cha
Đến nay dấu ngọc dày trang sử
Rạng rỡ huy hoàng lộng sắc pha

Cha kể con nghe non nước mình
Năm ngàn năm, sáng tỏa trung trình
Dựng cờ mở nước cùng gìn giữ
Thế thế truyền trao vẹn nghĩa tình

Bao nhiêu tấc đất của quê hương
Là bấy nhiêu chồng chất máu xương
Trên khắp mọi miền non nước Việt
Không sao kể hết, khó tư lường

Đất mẹ quê cha được sống còn
Anh linh tử sĩ cao hơn non
Cho nên mới gọi hồn thiêng vậy
Đừng có ơ hờ nghe cháu con

Mỗi một bước đi mỗi dặm đường
Là da là thịt lấp đau thương
Là xương là máu xây tan vỡ
Thành bức dư đồ của núi sông

Cha kể con nghe chuyện nước non
Con nghe rúng động cả tâm hồn
Quê hương nguồn cội ngàn xưa ấy
Là giống là dòng của Tô Tông

Cha kể con nghe chuyện núi sông
Con nghe từ thuở dựng khơi dòng
Đến nay, tiếp nối ngàn sau nữa
Tuyệt thế hùng ca của Lạc Hồng.

Tháng 10 – 2008

Cha theo Tiếng Gọi Sơn Hà

Cha tôi đội đá vá trời
Dù cho vật đổi sao dời không lay
Cha tôi chỉ có đôi tay
Gian truân gánh vác, đắng cay không màng
Cha tôi lên núi bắt còng
Xuống sông tát biển nước bỗng lên non
Cha tôi kéo lại sao hôm
Chờ sao mai mọc, rợn hồn bóng đêm
Cha tôi vỗ sóng đầu ghềnh
Suối reo nước chảy mộng mênh sông dài
Cha tôi sỏi đá khô cày
Đồng xanh gọi nắng, lúa cài trĩu bông
Cha tôi nhật lá diêu bông
Kết đài hoa mộng ước mong cho đời
Cha tôi chuyển thế lay thời
Quê hương quốc thái lên ngôi an bình
Cha tôi cỡi gió ba sinh
Thiều quang chói sáng bình minh hiện về
Cha tôi lên ải sơn khê
Chận đầu ngoại thực, đèo tề mộng xâm
Mẹ tôi ươm mái tơ tầm
Nhà tranh đón bóng trắng ngàn dặm soi
Em tôi ít tiếng nói cười
Nhớ tình phụ tử thương người trầm kha
Cha theo tiếng gọi sơn hà
Cho em với Mẹ canh gà đẫm sương
Cha theo tiếng gọi quê hương

Cho em với Mẹ hậu phương ngóng chờ
Lên hòn Phụ Tử thơm mơ
Vọng Phu sương lạnh trắng mờ ngàn sao
Niềm riêng gợi giấc mộng đào
Niềm chung sông núi rạt rào mênh mông.

Tháng 10 – 2008

Người Cha Việt Nam

Người Cha nước Việt thật đường đường
Luyện sử đàn thanh vẹn sắt son
Đánh trống khua chiêng khi quốc biến
Kinh bang tế thế lúc bình mông

Người Cha nước Việt thật kiên cường
Vị quốc vị gia nhuộm máu xương
Bao thưở can qua tàn khói lửa
Chiến bào rũ áo tóc pha sương

Người Cha nước Việt thật kiên trinh
Vị nước vị non trọn nghĩa tình
Quan ải biên thù yên giới tuyến
Hương thơm đồng nội ổn quê mình

Người Cha nước Việt thật tinh kỳ
Phớt gió lông hồng vó ngựa phi
Ngang dọc tung hoành trong bốn biển
Tư nghị tâm lực chẳng hề chi

Người Cha nước Việt của Vua Hùng
Quốc Tổ dựng cờ mở nước chung
Kế thế truyền lưu trang sử ngọc
Muôn đời con cháu chẳng lao lung

Giang sơn gấm vóc nước non nhà
Chữ « S » dư đồ lộng sắc pha
Sông núi hồn thiêng an ngự trị
Ba miền đất nước sử hùng ca

Việt Nam một cõi vững như thân
Sông núi này là của nước Nam
Thuở trước đời sau truyền mãi mãi
Tấm lòng không thẹn với tiền nhân

Ta hát ca vang Cha Việt Nam

Người Cha kỳ vĩ giống da vàng
Sản sinh dân tộc kiên trinh nhất
Tự thưở đất trời đã định ban

Nói thế, cho hay dân tộc này
Trời không thể chuyển, đất không lay
Sao đời vật đổi, ra sao nữa
Vũ trụ càn khôn nể mặt thay

Hương chi nhân loại trên trần gian
Đừng có dễ người lừa thử vàng
Dạ sói lòng lang un tro bụi
Bao thời rồi đó, nhớ thì kham

Trỗi khúc nhịp nhàng ca hát vang
Đông Tây Nam Bắc khắp trần gian
Cổ kim xuyên suốt ngàn sau nữa
Con cháu Vua Hùng nước Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Ông Cha của ta

Ông Cha khai quốc dựng gia
Khai sơn phá thạch đắp nhà Việt Nam
Ông Cha miệng nói tay làm
Lòng son dạ sắt tâm đan không sòn
Ông Cha lên núi đỡ non
Xuống sông tát biển xây hòn đảo xa
Ông Cha xuống móng dựng đà
Lên ruồi đỡ nóc lợp nhà quê hương
Ông Cha xẻ núi mở đường
Xây cầu lấp hố thông thương ba miền
Ông Cha gốc cội Rồng Tiên
Kết tinh sông núi hồn thiêng muôn đời
Dù cho vật đổi sao dời
Kính qua lịch sử giống nòi kiên trinh
Dù cho dâu biển điêu linh
Lạc Hồng muôn thưở tự tình thủy chung
Ông Cha lắm liệt oai hùng
Chữ hoành hết mức chữ tung tốt đường
Ông Cha kiệt xuất phi thường
Giữ yên bờ cõi đuổi phùng xâm lăng
Tre già che chở nụ măng
Lúa vàng ươm mộng mạ non xanh đồng
Sông dài biển rộng mệnh mông

Muôn người như một chung lòng hòa vang
Kể từ mở nước Văn Lang
Năm ngàn năm đã vững vàng giang sơn
Kể từ một Mẹ trăm con
Gần chín mươi triệu vương tròn tinh anh
Da vàng máu đỏ thiên thanh
Muôn ngàn năm nữa trong lãnh Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Bức ảnh vẹn toàn

Nào em nào chị nào anh
Cùng tôi trang trải hương lành Việt Nam
Chia nhau miệng nói tay làm
Đôi no ấm lạnh cơ hàn có nhau
Nghĩa nhân có trước có sau
Tự tình cho cạn con tàu mới thôi
Cục đường cũng xẻ làm đôi
Cục muối cũng thấm mặn mòi cả hai
Một chực trọn vẹn mười hai
Một trăm chẳng thiếu kèo nài nửa ly
Vô tư không nệ so bì
Bánh ít đi lại, bánh quy trở về
Dở ngon không tiếng khen chê
Thiệt hơn không tiếng tĩ tê trong lòng
Hương lành là thể nghe anh
Phải không nghe chị, và em nghe cùng
Thấp cao, chừa chỗ tương dung
Rộng hẹp, chừa chỗ tóe tung sao đành
Nhớ câu bầu bí một giàn
Một con ngựa bệnh cả đàn không ăn
Nhớ câu ruột kéo tơ tằm
Trăm năm chẳng mất ngàn năm chẳng sờn
Mỗi người thêm một điểm son
Vẽ nên bức ảnh vẹn toàn Việt Nam.

Tháng 9 – 2008

Chim bay cuối trời

Nhìn trông núi thẳm non xa
Lòng nghe man mác quê nhà biệt khơi
Nhìn trông biển vỗ sóng nhồi
Nổi niềm cố quận nổi trôi vô bờ

Nhìn trông xác lá tàn khô
Phát phơ gió bụi xác xơ cội cành
Nhìn trông hun hút đầu gành
Bờ lau toí tả treo nhành tà dương
Nhìn trông cát đá bên đường
Canh thâu xuống lạnh ngấn sương đêm dài
Đường xưa lối cũ cỏ hài
Trăng tàn nguyệt khuyết gợi đài xa xôi
Một mùa thu tím lên ngời
Bao mùa thu tím da môi tóc sương
Một mùa đông lạnh thê lương
Bao mùa đông lạnh tư lừng hồn ai
Một mùa xuân héo hoa cài
Bao mùa xuân rụng nhạt phai mấy lần
Một mùa hạ trắng điêu tàn
Bao mùa hạ trắng bẽ bàng ve kêu
Bèo trôi bến lở lều bều
Lục bình chìm nổi lêu nghêu giữa dòng
Tình quê lợm nhớ ra đong
Chất vào một đồng hành trang xa nhà
Tìm quên gợi chốn phôi pha
Kết thành một khối nào ta với mình
Chim bay vỗ cánh lao linh
Biết đâu tổ ấm nặng tình hờ chim
Hoàng hôn đỏ bóng im lìm
Chim bay mất hút buồn tênh cuối trời.

Tháng 10 – 2008

Đôi cả trần gian

Đôi cả đất trời lấy chữ quê
Chữ hương bên cạnh đẹp câu thề
Núi sông ấp ủ tình non nước
Bến cũ dò ngang sóng vẽ về

Đôi cả đường đi lấy lối về
Phong sương tuế nguyệt trái nhiều khê
Tha phương năm tháng dài ly khách
Xin hỏi thời gian đã đủ chưa

Đôi cả trần gian chọn nghĩa tình
Ngã nhân bào ảnh nổi lên đênh
Nhục vinh bèo bọt trôi tan tác
Đừng phủ rong rêu non nước mình

Đôi cả phong ba bắc nhịp cầu
Dòng sông hai ngã ngập nương dâu
Đôi bờ xơ xác mờ lau lách
Bãi cát tiêu sơ bạc trắng màu

Đôi cả thác ghềnh mở lối đi
Băng qua thế kỷ vượt kinh kỳ
Sau lưng gác lại thêm hoang lạnh
Dĩ vãng trôi về chốn biệt ly

Đôi cả nảo phiền giữ mền thương
Trần lao rũ sạch nước cành dương
An bình thiện mỹ thặng hoa sóng
Trang trái hương quê vạn nẻo đường

Đôi cả thế trần giữ nước non
Lăn quay con tạo dẫu hao mòn
Lở bồi cát đá phù sa nhuận
Đem lửa thử vàng, sắt mới son.

Ngày mới tinh khôi

Chim muông ca hát lên rồi
Lại một ngày mới tinh khôi
Vàng dương ứng hồng đuôi nắng
Mênh mông rải khắp đất trời

Biển xa liên hồi kéo gió
Trùng dương cõi sóng xô bờ
Hải âu tung bay đây đó
Gọi đàn gỏi mộng ru mơ

Sương pha giọt châu óng ả
Lung linh trắng bạch gợn vàng
Ngàn cây đẹp màu hoa lá
Chuồn chuồn, bướm bướm mơn man

Đồng xanh thơm thơm hương lúa
Căn tròn ngậm sữa trở bông
Mạ non ươm mầm gốc rạ
Dân quê mưa nắng no lòng

Châu thành cao sang phố thị
Sóng người xuôi ngược lại qua
Dập dìu nam thanh nữ tú
Điểm trang sức sống phồn hoa

Một ngày, lại một ngày mới
Một ngày, lại một ngày qua
Chiếc bóng thời gian đưa đẩy
Sống sao cao đẹp an hòa.

Tháng 11 – 2008

Tưởng nhớ Vua Trần Nhân Tông Và Huyền Trân Công Chúa

Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Đệ nhất quân vương đất trời Nam
An dân, an quốc, bình thiên hạ
Quốc Tổ, quốc Tông, đã định ban
Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Làm Vua, hơn các Vua
Xuất gia, thành Sư Tổ
Trúc Lâm Đầu Đà, non Yên Tử
Giác Hoàng Diệu Ngự, nước Đại Nam
Dân Việt tôn xưng “Đức Cù Đàm”
Dòng Thiền Việt Nam khai Phật tích
Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Xứng danh bậc nhất đấng minh quân
Quốc ngoại, hai phương đều khiếp vía
Quốc nội, một phương vững như thần
Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Phía Bắc, tan tác Nguyên Mông
Phía Nam, Chiêm Thành quy phục
Rạng danh bậc nhất Nhà Trần
Xuyên qua lịch sử huy hoàng
Thảm nhung tô thắm giống dòng Việt Nam
Quê hương cẩm tú danh lam
Sơn son thép ngọc, sắc vàng châu pha
Năm ngàn năm, đất nước ta
Vững như bàn thạch, một nhà Việt Nam
Năm ngàn năm, dân tộc ta
Bắc Nam Trung, quyện câu ca muôn đời
Dù cho vật đổi sao dời
Việt Nam muôn thuở, không đời đổi thay
Dù cho Nam Bắc Đông Tây
Việt Nam sông núi, không lay bụi hồng

Dòng lịch sử, năm ngàn năm văn hiến
Nước non này, trang lẫm liệt hùng anh
Trời, còn ê âm màu xanh
Đất, còn e úng ngọn ngành tháp cao
Ngàn năm Bắc Thuộc lộn nhào
Trăm năm Tây Thuộc cào cào lăn quay
Ngoại lai, ngoại nhập, biết tay
Xâm lăng, xâm thực, mặt mày nát tan
Sách, không còn chỗ luận bàn
Sử, không còn chỗ sử vàng đẹp hơn
Truyền huyết thống, qua Huyền Trân Công Chúa
Tuyệt giai nhân, với nét ngọc cành vàng
Nhớ câu : “Cây quế giữa rừng”
Tiếc thay, không tựa bách tùng kiêu sa
Bởi nghe lời dạy Vua Cha
Bởi thương cuộc sống của nhà muôn dân
Bắc, còn nghiệt ngã phong trần
Nam, yên bờ cõi, gá thân ngọc ngà
Hỡi những ai : sinh ra, lớn lên, trưởng thành
Đang sống, hay xa các tỉnh Miền Trung
Miền thù dương nhưng khô cằn sỏi đá
Lúa mòn gốc rạ
Đèo xéo ruộng đồng
Sông dài biển rộng
Muối mặn mềm môi
Xa xa bóng núi lưng đồi
Trăng ngàn vọi vọi, dãi soi sao mờ
Có nhớ không Châu Ô, Châu Lý
Có nhớ ai sắc nước hương trời
Đêm dài ngày ngắn chơi vơi
Ai nghiêng nắng đổ mưa rơi tháng ngày
Cảm thôi, đã quý thương thay
Huống chi sương gió bụi bay bốn mùa
Bảy trăm năm trước, đèn khi mờ khi tỏ
Bức rèm thưa, nhòa dấu lệ trắng khuya
Giọt dài, giọt ngắn chia lìa
Giọt khô, giọt ướt, đầm đìa mắt mờ
Bảy trăm năm sau, xây điện ngọc bệ thờ
Khói hương trầm, lung linh hồn Công Chúa
Xin chấp tay, chân thành dâng luyến nhớ
Đàn Nam Ai, hòa điệu lý hò khoan
Huyền Trân, dấu ấn thấm son
Nhân Tông, triện ngọc không mòn thời gian
Tâm nguyên, tâm hạnh, tâm đan
Muôn đời ghi nhớ, hò khoan, khoan hò
Sông Gianh, còn đó con đò
Bến Hải, còn đó ai cho ấm lòng

Thu Bồn, còn đó ước mong
Hương Giang còn đó, chờ trông ai về
Nước non, nặng một lời thề
Non non nước nước không hề chia xa
Quê hương gấm vóc sơn hà
Muôn đời rạng rỡ một nhà Việt Nam.

*Ngày 14-11-2008 * Mạc Giang*

Ai cũng có quê hương !

Ai ai cũng có quê hương
Dù cho sông chôn tha phương cuối trời
Ai ai cũng có đầu đời
Dù sinh đất nẻ, sông ngòi, vũng nông
Nước còn có chỗ khơi dòng
Cây còn có cội, gốc nguồn có nơi
Hương chi là một con người
Ai không mang tiếng khóc cười chui ra
Trở thành vùng đất quê cha
Thơm thơm tình nồng quê mẹ
Quê cha nuôi ta khôn lớn
Đất mẹ nuôi ta nên người
Nói ra, thương quá đi thôi
Hai tiếng quê hương là thế
Nhắc nhau để thương để nhớ
Trước sau rồi cũng tìm về
Khung trời, một bọc tình quê
Cất trong thềm hoang ký ức
Tại sao quê hương đẹp nhất
Tìm về, sẽ biết ngay thôi
Bởi vì, còn đó chôn nhau
Bởi vì, còn kia nắm rốn
Nằm ngay trong lòng ta đó
Châu thân máu chảy về tim
Quê hương đâu có kiếm tìm
Ai ai cũng có quê hương
Quê hương một thương hai nhớ
Quê hương một nhớ hai thương
Đi đâu cũng nhớ vấn vương suốt đời
Dù cho vạn lý mù khơi
Quê hương cũng có không rời chia xa
Dù cho bóng xế chiều tà
Ai ai cũng có quê nhà dấu yêu.

Tháng 11 – 2008

Không mong đất nở hoa !

Tình quê sao vời vợi
Nhớ quê sao bồn chồn
Khi sống thật bình thường
Khi xa tràn nhung nhớ
Là quê, là mùa, lớn cây, đất nở
Nào ngô, nào khoai, nào ruộng, nào đồng
Mồ hôi nhỏ giọt nắng hong
Quê nghèo khôn khó long đong đầu đời
Một thời tuổi trẻ lời bơi
Giỡn chơi một thuở đã đời tuổi thơ
Khi xa từ đó đến giờ
Lâu lâu gọi nhớ, thần thờ hồn đau
Sinh ra, cắt rốn chôn nhau
Nhớ thương, thấm thía thịt thau da mòn
Hèn chi có người nói
« Khi sống là quê là đất
Khi xa, đất bỗng hóa tâm hồn »
Mịt mờ cuối nẻo cô thôn
Đêm đêm thức giấc héo hon canh trường
Sương đêm nhỏ giọt vương vương
Đế kêu non nỉ dặm trường xa mơ
Vườn sau còn nhớ lối về
Ngõ trước còn nhớ trưa hè chơi hoang
« Bánh canh » Mẹ cho ăn đòn
Ngọn roi tron trót, thật giòn Mẹ ơi
Ước gì còn nhỏ thế thôi
Cái thời thơ ấu đầu đời tuổi thơ
Để không đón nhận bây giờ
Nào ai mong đất nở hoa tâm hồn.

Tháng 11 – 2008

Một cõi trời quê

Quê tôi, vốn thật quê mùa
Sẻ chia chơn chất hơn thua không màng
Như dòng sông nhỏ băng ngang
Như đồng xanh gọi lúa vàng trở bông
Lạnh co, cái rét mùa đông
Nóng duỗi, cái nực oi nồng hạ rang
Xuân về, áo mới mơn man

Thu vương ử dột lá vàng bay bay
Đói no ẩm lạnh qua ngày
Nhà tranh bếp lửa đã dài nắng mưa
Ra sông tắm nắng buổi trưa
Những đêm trăng xuống giỡn đùa dưới trăng
Ra ao vớt bóng chị hằng
Lao chao sóng đẩy chị hằng rung rinh
Có hàng trúc biếc xinh xinh
Có tre mấy lũy bao quanh xóm làng
Đầu hè, rau muống chạy ngang
Sau hè, rau đắng bên giàn mướp hương
Có hoa súng mọc dưới mương
Lá giang đầy ắp trên đường cái quan
Một bầu sen nở giữa làng
Gần bùn mà chẳng lây lan mùi bùn
Dân làng sớm tối chia chung
Tương thân tương ái đều cùng có nhau
Thơm thơm như vị hương cau
Ngọt ngọt như vị mía lau đầu mùa
Phong sương đội nắng gió lùa
Một thời tuổi trẻ quê mùa thế thôi
Đến khi xa mất quê rồi
Trở thành một khối trong đời, lạ chưa
Đó đây, đi khắp đã thừa
Hồn quê trông vắng vẫn chừa một nơi
Phố phường không thể đắp bồi
Châu thành không thể đổi dời tình quê
Lâu lâu gọi nhớ nhưng về
Trời quê một cõi bốn bề trơ vơ.

Tháng 11 – 2008

Mười đi

Một đi, gìn giữ quê hương
Hai đi, tô thắm tình thương cho đời
Ba đi, núi cả lên ngôi
Bốn đi, sóng cả sông ngòi biển Đông
Năm đi, đưa nước về non
Sáu đi, lướt gió kéo hòn đảo xa
Bảy đi, kêu quốc gọi gia
Tám đi, xây đắp cửa nhà Việt Nam
Chín đi, sử ngọc tinh anh
Mười đi, son sắt trung trinh muôn đời.

Tháng 12 – 2008

Cảm ơn Cha Mẹ

Cảm ơn Cha cho con huyết thống
Cảm ơn Mẹ cho con nên người
Giữa trần gian ta xây sự sống
Giữa dòng đời ta dựng an vui

Cảm ơn Cha cho con dưỡng giáo
Cảm ơn Mẹ cho con tình thương
Mang tâm từ gắn hàn khổ não
Mang tâm bi rửa nước cành dương

Cảm ơn Cha cho con cơm áo
Cảm ơn Mẹ cho con ngọt bùi
Xôi nếp một thơm nồng mùa mới
Đường mía lau ngọt lịm đầu môi

Nắm rốn, nắm sâu lòng đất Mẹ
Nắm nhau, chôn chặt đất quê Cha
Nước đầu nguồn, vỗ về khe khẽ
Nước cuối nguồn, ôm ấp phù sa

Tuổi trẻ, tiên học lễ phải nhớ làm đầu
Lớn lên, lần hồi là hậu học văn
Học lễ, bảo tồn Ân Tông Tổ
Học văn, tinh luyện Đức Nghĩa Nhân

“Đã đày vào kiếp phong trần
Sao cho sỉ nhục mấy lần mới thôi”
Can qua ngân ngã thế thời
Sao cho lập biển non đời mới yên
Quê hương gấm vóc ba miền
Sao cho sắc thắm hùng thiêng ươm màu
“Ra đi nhớ trước nhớ sau
Nhớ nhà mấy cột, nhớ cau mấy buồng”
Trở về, nhớ cội nhớ nguồn
Nhớ sông mấy khúc, nhớ đường mấy gang

Bước đi trên mỗi đoạn đường
Đoạn ngắn thêm rộng, đoạn trường thêm sâu
Quê nhà, trắng mấy mùa cau
Quê người, trắng mấy dạ sầu kỷ canh

Cảm ơn Mẹ cho con tóc xanh
Cảm ơn Cha cho con tóc trắng
Xanh của Mẹ, tự tình ấm lạnh
Trắng của Cha, sỏi đá rêm mình

Cảm ơn Mẹ cho con tình thương
Cảm ơn Cha cho con dũng khí
Tình thương, mở nguồn tâm của ý
Dũng khí, trau nghị lực can trường

Cảm ơn Cha, kết núi liền non
Cảm ơn Mẹ, khơi sông liền biển
Biển ôm sông, tình sâu nghĩa nặng
Núi ôm non, hùng vĩ muôn đời
Người Cha nước Việt rạng ngời
Người Mẹ nước Việt tuyệt vời ngàn năm.

Tháng 12 – 2008

Bài thơ chưa gửi

Anh ở nơi đâu chẳng thấy về
Mẹ già mòn mỏi cuối trời quê
Sáng chiều tựa cửa buồn không nói
Lắm bầm tên anh trong giấc mê

Anh ở nơi đâu chẳng thấy về
Em thơ ủ dột chôn làng quê
Thời gian khắc khoải theo năm tháng
Bếp lửa nhà tranh cũng ủ ê

Vườn sau bạc trắng mấy mùa cau
Ngõ trước lũy tre đổi sắc màu
Khóm trúc xanh xao không lớn nổi
Ve sầu, hết hạ vẫn còn kêu

Ruộng đồng cháy nắng, lúa khô bông
Mộng yếu gầy gò lúc mạ non

Nên thấp lè tè vai ngọn cỏ
Nhìn trông ruộng lúa, cỏ xanh đồng

Quê mình không có đổi thay nhiều
Đất cát cần khô chỉ bấy nhiêu
Nhà cửa chen nhau mọc lí nhí
Người dân bưng chải lắm cơ điều

Nhà mình mái lá gió thông hơi
Ngày nắng lọt khe sườn ảm đời
Đêm xuống nhìn trăng vàng chiếu rọi
Trong ngoài trông trải đất khoe trời

Mẹ thì già sớm, da nhăn nheo
Mắt yếu, tai lờ, thân khẳng kheo
Tóc trắng bành bồng hong áo nảo
Nắng mưa sương gió phủ eo sèo

Còn em, tay trắng thuở ra đời
Mấy chục năm trường cũng trắng thôi
Sần sùi u nần đeo mây lớp
Bụi trần đập giữa muốn tàn hơi

Em viết đôi lời để gởi anh
Ở đâu không biết, nên thôi đành
Mai kia một nọ chờ tin vậy
Chờ trắng mái đầu, nhuộm tóc xanh.

Tháng 01 – 2009

Giữ trọn tình quê

Quê hương tôi đó cuối trời quê
Tôi vẫn cưu mang lối ngõ về
Dù cách muôn trùng, xa vạn lý
Núi rừng xin hẹn với sơn khê

Bởi sống xa quê, nên nhớ nhà
Chạnh lòng hun hút đất quê cha
Thấm đau quặn thắt tình quê mẹ
Muối mặn gừng cay, thật xót xa

Xa quê, cũng sống, cũng an lành
Mái ngói không che ảm mái tranh
Bếp điện không hồng như bếp lửa
Sương sa lạnh lạnh lá treo cành

Tôi xin sống trọn với tình quê
Không hẹn, nào ai lỗi ước thề
Giữ kín trời quê trong ký ức
Đôi khi thăm viếng trong cơn mê

Mai kia một nọ biết đâu hè
Bến cũ đò ngang sóng vỗ về
Tay chống con thuyền reo mái đẩy
Hò đưa tiếng hát vọng câu về

Ta xin giữ trọn mãi tình quê
Khóm trúc xanh xanh dưới lũy tre
Một mái tranh nghèo bên xóm nhỏ
Cánh chim bạt gió vẫn chưa về.

Tháng 01 – 2009

Ai bảo em là quê hương

Ai bảo em là quê hương
Cho tôi ươm lòng tình tự
Ai bảo em là quê cũ
Cho tôi mơ vọng lối về
Ai bảo em là tình quê
Cho tôi đong đầy kỷ niệm
Ai bảo em là trúc biếc
Cho tôi bao lũy tre xanh
Ai bảo em đứng đầu gành
Cho tôi bờ xa biển rộng
Ai bảo em là làn sóng
Cho tôi nước chảy sông dài
Ai bảo em bông cỏ may
Cho tôi dặm trường đan kín
Đầu thôn, đường xưa in bóng
Cuối xóm, lối nhỏ in hình
Có dòng sông quyện xinh xinh
Bờ cây gió lồng trưa nắng
Vẽ lên bên bờ cát trắng
Quê hương dịu ngọt trong lành
Âm nồng bếp lửa mái tranh
Tình quê nuôi ta khôn lớn
Ra đi chân trời góc biển

Ở đâu cũng nhớ nhung về
Bởi em là nẻo tình quê
Chiêm trợn con tim khối óc
Hố thẳm, đồi cao, đỉnh dốc
Đèo heo, hút gió, sơn khê
Bởi em là cả tình quê
Trong tôi đọng đầy kỷ niệm
Thu úa, thu vàng, thu tím
Xuân sang, xuân đến, xuân đi
Hạ nồng, hạ trắng, hạ vi
Đông về, đông se, đông lạnh
Bởi em, quê hương muôn thuở
Nên tôi không mất bao giờ
Quê hương, một cõi trời mơ
Gởi về cho em tất cả.

Tháng 02 – 2009

Tôi vẫn mang theo

Ngồi nơi đây
Tôi vẫn thấy một trời quê lỏng lộng
Hiện rõ ra mòn một, chẳng hao mòn
Dù mấy chục năm trường vạn lý mù sương
In thật đậm trong thềm hoang ký ức
Bởi quê hương là nhất
Không ở đâu đẹp bằng quê hương
Không có đâu sánh bằng quê hương
Trần sức sống trong tình thương dịu ngọt
Ra sau hè, hái một chùm bò ngót
Khi thì chùm rau đắng nấu canh
Khi lá giang, rau húng, cải xanh
Hạt gạo mới mỗi vụ mùa thơm ngát
Dưới đồng sâu, cô thôn nữ ca hát
Trên đồng cạn, anh dân quê vọng hò
Đêm trăng thanh, giã gạo nhẹ tay cho
Để hạt ngọc không vãi vung ngoài đất
Đàn trẻ thơ giỡn chơi trò cút bắt
Bếp lửa hồng đã un chín ngô khoai
Cùng quây quần xúm xít đứng ngồi
Vừa thổi vừa ăn nói cười rộn rã
Tình tự quê hương là thế đó
Khi xa rồi, nhưng nhớ quá đi thôi

Mấy chục năm trong kiếp sống xa khơi
Tôi không thấy giữa thành đô phố thị
Cái chơn chất, vậy mà tuyệt mỹ
Cái bình dân, vậy mà tuyệt vời
Tôi vẫn cru mang sâu thẳm trong đời
Quê là đất, đất nở hoa
Cát một chỗ sâu xa trong tâm hồn
Không có gì bù đắp
Nếu một ngày mai tôi mất
Trước khi nhắm mắt lia đời
Tôi vẫn ôm chặt trong tôi
Lội xuống hoàng tuyền
Rất reo chón suối vàng
Trong từng cơn âm lạnh.

Tháng 02 – 2009

Đời lữ thứ là thế đó !

Tiếng quê hương, nghe mềm môi muối mặn
Tiếng quê nhà, nghe trĩu nặng lòng đau
Một khung trời biền biệt vẫn chìm sâu
Sương trắng phủ trên bờ dâu giá lạnh

Biển xa khơi, con đò chưa dừng chuyến
Sóng bạc đầu đưa đẩy cuối bờ xa
Sống tha phương như đi giữa phong ba
Nhuộm sương gió xát xây tàu phiêu bạt

Câu ca dao những ngày xưa mẹ hát
Ru con thơ yên giấc ngủ đầu đời
Vẫn còn nghe, như vắng vắng buông lơ
Lòng quặn thắt chín chiều thương quê mẹ

Hạ oi ả, ve sầu kêu cay xé
Đông lạnh lùng, tiếng dế rít nỉ non
Khi xuân sang, cánh én bay nhanh hơn
Vẫn không tới quê nhà tràn thu tím

Mỗi một ngày, hăm bốn giờ gõ nhịp
Mỗi một năm, cấp số cứ nhân lên
Mấy mươi năm, như vũ trụ mông mênh
Đầy xơ xác con thuyền đời bé nhỏ

Kiếp phong trần, hỏi phong trần mấy độ
Kiếp phù sinh, hỏi phù thế mấy thời

Tiếng tình quê, ơi à, ơi ã, à ơi
Sông có khúc, nhưng người còn bao lúc

Một ra đi, là cả đời mất hút
Hai chưa về, là cá lặn biệt tăm
Ba chia ly, là biển biệt dặm băng
Bốn thao thức, gọi quên còn nỗi nhớ

Quê nhà còn đó
Biệt xứ tha phương
Thăm thăm mù sương
Đường về mờ lối

Thức đêm trường nhìn ngàn sao nhẩn hỏi
Cuối lưng trời le lói để mà chi
Trong hư vô, bỗng nghe tiếng thăm thì
Đời lữ thứ là cuộc đời thế đó !

Tháng 02 – 2009

Nhật bóng ru mơ

Làng tôi gió mát trong lành
Tình quê thấm đượm đồng xanh lúa vàng
Có dòng sông nhỏ băng ngang
Hai bờ cát trắng mịn màng ven đê
Đầu thôn lối ngõ đưa về
Hai bên hoa dại đề huề trở bông
Nhà quê vui sống ruộng đồng
Bao cô thôn nữ gánh gồng trĩu vai
Cỏ may đơm áo hoa cài
Đường làng in bóng dấu hài lại qua
Mẹ quê mưa nắng phơi pha
Vườn rau hoa bí hoa cà thơm hương
Trai làng dặm khói mù sương
Nghe theo tiếng gọi lên đường từ ly
Quê tôi như thiếu những gì
Ngọt bùi ấm lạnh bớt đi lửa hồng
Chiều chiều mẹ đứng buồn trông
Xa xa đầu ngõ nhớ mong ai về
Em thơ gọn nét ủ ê
Chờ ai biệt biệt mãi mê tháng ngày
Chim ngàn mỗi cánh chân mây
Ai hay chín rụng nỗi này tình kia
Ước ao một tiếng “đi – ìa”
Khó hơn góc biển chia lìa non cao

Nhiều khi chìm giấc chiêm bao
Bỗng choàng thức dậy gói đào trũng sương
Làng tôi ủ kín một phương
Thấm sâu giá lạnh nhớ thương xa mờ
Đưa tay nhật bóng ru mơ
Gá trên chót đỉnh cuối bờ mênh mông.

Tháng 02 – 2009

Ôm quê hương vào lòng

Ôi quê hương, ta xin ôm vào lòng
để không xa nơi chôn nhau cắt rốn
Ôi ruộng vườn, ta xin ôm vào lòng
để không lia gốc rễ cội nguồn xưa
Ti tê nhung nhớ dư thừa
Đắng cay bù ngọt cho vừa lòng nhau
Mẹ già tóc trắng hoa cau
Cha già bạc hếu đẫm màu phong sương
Chia nhau tiếng nói đoạn trường
Sẻ nhau tiếng nói tư lương hồn ai
Mạ xanh non, không xa rời gốc rễ
Cánh đồng vàng, trĩu nặng lúa trở bông
Chuyến đò ngang vẫn ngóng đợi bên sông
Chờ lũ khách đường xa về cố quận
Đi giữa lòng đất mẹ
Ta nghe lòng rúng động
Đi trên đất quê cha
Ta nghe máu đập dồn
Xa xa tiếng quốc gọi hồn
Lung linh ngàn năm dấu sử
Đây Nam Quan, địa đầu biên giới
Kia Cà Mau, mũi cuối non sông
Núi cao, xương trắng chất chồng
Biển sâu muối mặn, máu hồng can qua
Mới thành tiếng quốc gọi gia
Mới thành tiếng nói cửa nhà Việt Nam
Anh, máu đỏ da vàng
Em, con Hồng cháu Lạc
Tôi, mũi tẹt tóc đen
Nổi từ, Tiên Tổ ngàn năm
Kinh bao thế kỷ nặng oằn tâm can
Chia nhau tép quít, múi cam
Là bầu là bí, một giàn có nhau
Nhìn nắm rốn chôn rau
Đây là hồn thiêng đất mẹ

Nhìn máu chảy về tim
Đây là nguồn cội quê cha
Đồng bào, hai tiếng nói ra
Trăm con một bọc của nhà Việt Nam
Quê hương gấm vóc danh lam
Ngàn xưa ghi dấu bao hàm ngàn sau
Ôm quê hương vào lòng
Ôi là da là thịt
Ôm ruộng vườn vào lòng
Ôi là máu là xương
Ta nghe tiếng gọi ngàn thương
Bước chân trời nhịp trên đường ta đi
Ta nghe tiếng nói tư nghi
Đan tâm xẻ mật cũng vì quê hương.

Tháng 02 – 2009
Mặc Giang

Trỗi khúc hoan ca

Nhắc đến quê hương, thấy ngậm ngùi
Trong ngoài cách trở, làm sao vui
Đôi bờ vạn lý trùng dương sóng
Cát trắng bờ lau ngả dập vùi

Nhắc đến quê hương, nghe thấm đau
Đầy đưà con nước chảy qua cầu
Tang thương lòng nước còn cau mặt
Tuế nguyệt phong sương nhuộm sắc màu

Nhắc đến quê hương, trần trở hoài
Rầu rầu mặt nước chảy buông trôi
Rong rêu bèo bọt phập phều mãi
Nước biếc ngựa nghiêng sóng bạc đầu

Quê hương như thế có buồn không
Tê tử máu xương của Tổ Tông
Trầy trụa thịt da bao thế hệ
Đàn con, có hổ mặt cha ông

Nếu nói, tang thương chưa lấp đầy
Sông Gianh, một thuở ngập trời mây
Còn kia, Bến Hải tràn sông núi

Hỡi nước, hỡi dân, sao xéo dày

Dân lành, đâu có tội tình chi
Cũng bởi lê dân, nên nó đi
Thời thế, thế thời, trêu khỉ mốc
Dân quên muôn kiếp vẫn cu ly

Dân trí mở mang đỡ khổ nghe
Ngày xưa, ông nghị, với ông nghề
Ngày nay, ông cán, với ông bộ
Dân ngóc đầu lên, nó hết đê

Kêu hận, kêu oan, chẳng tốt đâu
Thắt lưng, buột bụng, rồi ôm đầu
Đất thời, đất thế, phường sâu mọt
Chễm chệ leo ngai nhỏ bã trầu

Nên nhớ, ý dân là ý trời
Thời nào cũng tạo một phường thôi
Lợi dân ích quốc thì dân để
Hại nước hại dân, dân dạy đời

Được như thế đó, phúc quê hương
Thôn dã làng quê đến phố phường
Trỗi khúc hoan ca hòa điệu sống
Người người nối kết vạn yêu thương

Quê hương tan hết những oan cừu
Dấu sử không hoen tì vết lưu
Dân tộc hồi sinh reo ánh sáng
Non sông một dải, đẹp thiên thu.

Tháng 02 – 2009

Mặc Giang

Trả lại núi sông

Trả lại núi sông của Tô Tiên
Giang sơn vấm vóc của Ba Miền
Là xương là máu hồn dân tộc

Thuở trước đời sau mãi nối liền

Trả lại núi sông của Việt Nam
Hùng Vương mở nước dựng Văn Lang
Cháu con giữ nước xây sơn sắt
Lịch sử hùng anh chạm đá vàng

Việt Nam sông núi của muôn đời
Liệt liệt oanh oanh, thật tuyệt vời
Dũng dũng đường đường, trêu tuế nguyệt
Đông Tây Nam Bắc cổ kim soi

Việt Nam sông núi giống Rồng Tiên
Sừng sững trời nam, thạch trụ kiềng
Núi lở đất bồi, không biến chuyển
Đá mòn nước chảy, chẳng chao nghiêng

Việt Nam sông núi giống Rồng Tiên
Bốn biển năm châu khắp mọi miền
Hãy nhớ, đừng quên dân tộc ấy
Trung trinh tiết liệt khí hùng thiêng

Hãy nhớ, trời nam có Việt Nam
Con Hồng cháu Lạc giống da vàng
Tâm can triệu triệu cùng chung một
Đạp đất đội trời, sống dọc ngang

Việt Nam trang sử khí hùng ca
Triệu triệu con tim chỉ một nhà
Nam Bắc Trung không hề cách trở
Một lời muôn tiếng, vọng ngàn xa

Núi sông, trả lại núi sông ta
Dân tộc hùng anh, dân tộc ta
Mỗi bước chân đi, rung lịch sử
Muôn người như một, vạn hùng ca.

Tháng 02 – 2009
Mặc Giang

Ta dặt nhau về !

Ta dặt nhau về quê mẹ xưa
Đã xa lâu lắm, một chiều mưa
Đến nay vàng vọt, trời chưa nắng
Nhưng lỡ một mai xuống hố, ừa

Ta dặt nhau về quê mẹ xưa
Ra đi biển biệt nhớ nhung thừa
Thời gian dằng dẳng trôi năm tháng
Tóc trắng ngả màu nhuộm nắng mưa

Tình quê nhắc đến, như ôm mơ
Gối mộng trường canh ngái ngủ hờ
Mệt lã, chập chờn ru giấc điệp
Bừng con mắt dậy, vẫn còn mơ

Một khi xa hút mái tình quê
Cái kiếp tha phương luống nãi nề
Đất lạ, không đầy đời lữ khách
Chùng như trống vắng, nói sao hè

Tình tang tích tịch lý tình tang
Xuân đến, hạ đi, kéo đông tàn
Thu tím dằng đeo cành lá úa
Lá rơi lá rụng lá bay ngang

Tích tịch tình tang vạn lý hè
Muôn trùng cô đọng khối tình quê
Xa xôi vọng nhớ tràn non ả
Gom chút rong rêu lối ngõ về.

Tháng 02 – 2009

Mặc Giang

Ác mộng đêm mơ !

Quê hương ơi, hỡi sông dài biển rộng
Ta du thuyền dong ruổi khắp bờ xa
Để nhìn trông thế nước non nhà

Đừng ơi tập phong ba bão táp

Quê hương ơi, hỡi giang san gấm vóc
Ta băng đèo, vượt vạn lý sơn khê
Đề nhìn trông bèò bọt nhiều khê
Đừng ập phủ sát xây cát đá

“Lửa thử vàng, gian nan thử sức”
Là thịt da, ai lại chẳng nghe đau
Là thịt xương, ai chẳng cạn kiệt con tàu
Vật đổi sao dời, hưởng gì thân phù thế

“Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi”
Dạ sắt, lòng son, ai ngại núi e sông
Đường hầm đóng bí, tua tua gai chông
Đóng chốt khóa, còn đắp be cố thủ

Chí nam nhi, vất lên đèo chí tử
Mộng anh thư, vùi xuống hố cực hình
Quê hương ơi, non nước của mình
Hỏi trời đất, lặng thinh không nói

Sao đêm dài, sao mờ le lói
Trăng trên ngàn, vàng vọt trăng thâu
Sông sâu, đứt mấy nhịp cầu
Biển sâu, xơ mạn con tàu xa khơi
Núi cao, trơ trọi núi đồi
Vực thẳm, đất đá lở bồi xác xơ
Quê hương ơi, biết bao giờ
Bừng cơn ác mộng đêm mơ còn dài.

Tháng 02 – 2009

Ai không có quê hương !

Quê hương ta đó đẹp vô cùng
Phố thị, làng quê, đến đảo hòn
Mây trắng trời xanh cùng ẩm lạnh
“Nhiều điều phủ lấy giá gương” chung

Quê hương ta đó đẹp như mơ
Từ thuở phôi sinh cho đến giờ

Đất Mẹ ươm tình hoa mĩm nụ
Quê Cha rèn chí đất đơm hoa

Quê hương ta đó đẹp nhà nhà
Lão ấu, nữ nam, đều thiết tha
Nghèo khó, sang hèn, hòa hợp sống
Tự tình dân tộc nở tâm hoa

Mạ xanh lúa chín rợp đồng vàng
Tiếng hát câu hò điệp khúc vang
Tay cấy, tay cày, tay gặt hái
Vai gồng, vai gánh, vai cưu mang

Khúc hát đồng quê tiếng tự tình
Có hàng trúc biếc đứng xinh xinh
Hương cau thoang thoang bay theo gió
Ngát đơm làng quê của chúng mình

Ta bước chân đi giữa phố phường
Đèn xanh đèn đỏ những con đường
Có ai thơ thẩn bên hè phố
Đưa mắt nhìn xa nghĩ vấn vương

Quê hương diễn tả thật không lường
Một nhớ hai thương, đếm nhớ thương
Ba mến, bốn yêu, yêu mến quá
Hỏi ai không có một quê hương ???

Hỡi khách đường xa có nhớ nhà
Hỏi chi, chiếc gói của đêm qua
Vũng sương còn ướt, chưa khô gói
Đâu phải một đêm, đỡ khô a !!!

Tháng 02 – 2009

Vịnh Núi Sông

Kính cẩn oai nghiêm thật tỏ tường
Đền thờ Quốc Tổ, đấng Hùng Vương
Linh thiêng điều ngự và gia hộ
Đất nước muôn đời của Tổ Tông

Tuyệt thế hùng ca vịnh núi sông
Hùng Vương khai Tổ quốc giang sơn
Cháu con gìn giữ luôn bồi đắp
Đất nước Việt Nam thật vững bền

Tuyệt thế hùng ca vịnh núi sông
Trường Sơn hùng vĩ vững như đồng
Biển Đông sóng cả yên bờ cõi
Dân tộc trung trinh giống Lạc Hồng

Sông núi hồn thiêng quyện khói hương
Bao nhiêu tác đất, bấy nhiêu xương
Bao nhiêu sông biển, bấy nhiêu máu
Mỗi đoạn đường đi mỗi nhớ thương

An bang thiên địa giống Tiên Rồng
Văn Hiến năm ngàn rạng Tổ Tông
Tiếp nối truyền lưu trao thế hệ
Vô cùng vô tận đến vô chung

Cát cao tiếng hát vịnh non sông
Đất nước Rồng Tiên giống Lạc Hồng
Tiết liệt đường đường trang dũng khí
Đan thanh sử ngọc lộng huy hoàng

Ta hát ca vang vịnh núi sông
Việt Nam muôn thuở rạng trời đông
Năm châu bốn biển hòa âm vọng
Dân tộc anh hùng tuyệt sắt son.

Vịnh Quê Hương

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Trời khúc ngân vang khắp nẻo đường
Cao ngất Trường Sơn reo đỉnh núi
Biển Đông cõi sóng vỗ trùng dương

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Cảm tú giang san không thể lường
Dấu ngọc tranh thù đan nét sử
Tấm gương rạng rỡ tỏa muôn phương

Nam Quan cửa ải của biên thù
Đền Mũi Ca Mau nhịp bước đi
Thành bực dư đồ sơn thép ngọc
Trời long đất lở chẳng suy vi

Sá gì thời thế phải can qua
Xâm thực xâm lăng xâm lấn à
Phương Bắc, phương Tây đều gục ngã

Nhớ nghe, đừng động Việt Nam ta

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Trôi khúc ngân vang vạn nẻo đường
Kiêu hãnh tự hào cùng tiến bước
Rồng Tiên dòng giống thật phi thường

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Vang khắp làng quê đến phố phường
Dân tộc Việt Nam yêu dấu quá
Một thương nhớ mãi đến ngàn thương.

Tháng 02 – 2009

Vịnh Nước Non

Ta hát bài ca vịnh nước non
Danh lam thắng cảnh đẹp như son
Giang sơn cẩm tú thanh như ngọc
Trải bóng thời gian dấu có mòn

Hình bóng Văn Lang thưở dựng cờ
Đến nay ấn dấu bức tranh thơ
Phong sương tuế nguyệt còn lưu ảnh
Quốc Tổ hùng thiêng ngự áng thờ

Loa Thành hòa quyện biển Thăng Long
Trang sử lung linh mãi chảy dòng
Nối tiếp cho sông dài biển rộng
Hình cong chữ S trải mênh mông

Tự thưở sơ khai giống Lạc Hồng
Đến nay, chín chục triệu lòng son
Da vàng máu đỏ reo tình tự
Đồng bọc đồng bào đồng cháu con

Nước non ta vịnh một bài ca
Nam Bắc Trung con cháu một nhà
Nước chảy đá mòn không biến đổi
Sao đời vật đổi chẳng phai pha

Nước non ta vịnh một bài ca
Tuyệt tác hùng anh non nước nhà
Khí tiết đường đường hồn Tổ Quốc
Khắp lòng sông núi vọng ngân xa.

Tháng 02 – 2009

Vịnh Cơ Đồ

Quê hương ta đó vịnh cơ đồ
Quốc Tổ Hùng Vương thưở dựng cờ
Lập nước Văn Lang kỳ vĩ ấy
Ngàn năm Văn Hiến đẹp như mơ

Quê hương ta đó vịnh non sông
Cầm tú giang sơn giống Lạc Hồng
Thời đại chuyển lưu trao thế hệ
Trời xoay đất chuyển vững như đồng

Trời Nam định thị nước Nam ta
Đừng có đụng vào, chết tiệt đa
Nước Việt phương Nam, dân Việt ở
Xâm lăng xâm thực quyết không tha

Non sông gấm góc vịnh Ba Miền
Nam Bắc Trung kết nhịp nối duyên
Tình tự chan hòa cao tiếng hát
Thiên thai vang khúc nhạc thần tiên

Ta cao tiếng hát vịnh quê hương
Thế hệ Ông Cha đã mở đường
Thế hệ cháu con nguyên mở lối
Non sông một dải đẹp như gương

Ta cao tiếng hát vịnh cơ đồ
Hòn ngọc viễn đông mãi điểm tô
Sánh với năm châu cùng bốn biển
Việt Nam muôn thưở đẹp như mơ.

Tháng 02 – 2009

Chỉ có quê mình

Quê tôi, vốn thật nhà quê
Quanh năm suốt tháng sống nghề ruộng nương
Bốn mùa dãi nắng dầm sương
Mồ hôi muối áo nhuộm luôn bốn mùa
Quê tôi, vốn thật quê mùa
Miễn sao no ấm, hơn thua không màng
Mấy con đường đất cái quan

Làng trên xóm dưới băng ngang đi về
Quê tôi, quê thật là quê
Từ khi tấm bé mãi mê đến già
Ruộng đồng vá đắp trăm kha
Mái tranh vách lá cửa nhà có chi
Tay cày, tay cấy, đen sì
Ngô khoai lúa gạo sáng mì oản lưng
Nhiều năm thời tiết vô chừng
Bụng teo thóp lại, xương sườn nổi lên
Nhìn như lượn sóng lênh đênh
Hay mo như những tấm tôn chợ trời
Vây mà gắn chặt cả đời
Khác nào câu chuyện “Năm xôi Bờm cười”
Đi đâu, cũng chỉ quê người
Một mười chưa hẳn, biết mười ra sao
Nhiều người nghĩ thấp nghĩ cao
Cuối cùng rồi cũng bôn đảo về dinh
Không đâu bằng được quê mình
Đói no ấm lạnh ân tình có nhau
Không đâu bằng thuở ban đầu
Năm rón không nở, năm nhau không lia
Dù ai đội mũ mang hia
Trong lòng cũng ước ao DÌA làng quê
Bởi vì quê có tình quê
Gừng cay muối mặn vẫn về yêu thương.

Tháng 02 – 2009

Dòng sông mấy bến !

Này chị, có sao đượm vẻ buồn
Nhìn đôi mắt chị chứa sầu vương
Hình như có cái gì trong đó
U uẩn hai bờ đọng ngân sương

Cho em chia sẻ một đôi lời
Trút bớt, nguồn cơn có thể vơi
Chôn chặt sẽ buồn đau lắm chị
Nhìn tôi chị nhoẽn nụ khô cười

Đời chị ôi thôi, khổ lắm em
Thời gian không đủ sức dần quên
Chẳng qua động não thành đông đá
Mi mắt nhẩn mồn thấm lệ hoen

Ngày xưa mẹ nói, vênh tai nghe

Nước đục, nước trong, nước xoáy khe
Bến nước mười hai đày trọn kiếp
Duyên tình duyên phận chết duyên se

Vừa mới lớn lên, đâu biết gì
Ước mơ vẽ lối phủ đường đi
Túp lều lý tưởng xây hy vọng
Nhà sụp, mơ tan, khổ nó đi

Lấy chồng, chồng chồng, còn hơn không
Không những trôi dòng nước đục trong
Mà ngập bùn lầy trơ nước đọng
Tệ hơn đeo ách với đeo gông

Hồi nhỏ ngân nga chinh phụ ngâm
Xếp khăn nhỏ lệ gởi vàng trắng
Mai kia mở lại xem từng tấm
Thật đẹp, cho dù có lạnh căm

Phân chi, giọt khô đâu có còn
Chảy mòn hai lối, nát lòng son
Con tim cũng chết từ khi ấy
Từ thưở vu quy cái nợ chồng

Ngán thay, nguyệt lão khéo se tơ
Đày đọa lương duyên đến đại khờ
Rồi đổ cho nhân tình thế thái
Phải chi, ở giá đọi ra mồ

Có chồng, còn khổ lúc hơn không
Con gái lớn lên lại lấy chồng
Mấy kẻ đeo bờ duyên hạnh phúc
Bao người tàn tạ bến trôi sông

Thôi thì cũng một kiếp ba sinh
Ở đó bướm hoa với tự tình
Hương chết tàn phai phơi nhụy héo
Rồi con rồi cái với lao linh

Khổ thế thật sao hử chi ơi
Em nghe, miệng mở chẳng nên lời
Sông dài mấy bến, trong hay đục
Ở giá thì sao, hử cuộc đời.

Tháng 02 – 2009

Một khối tình quê !

Tôi thấy anh buồn, nghĩ ngợi xa
Đến gần, kiếm chuyện hỏi lân la
Sao anh khắc khoải trời cô đọng
Anh bảo rằng anh thương nhớ nhà

Ừ, nhà anh ở đó kia mà
Thỉnh thoảng đi ngang thấy thoáng qua
Từ thuở đầu xanh, nay tóc trắng
Sao anh còn bảo nhớ thương nhà

Nơi tôi ở đó không là nhà
Thật sự của người, đâu của ta
Lữ thứ đong đời chôn quán trọ
Trong tôi, ẩn kín một quê nhà

Tôi đã mang thân kiếp viễn phương
Quê hương từ đó biệt miên trường
Thời gian thấm thoát trôi năm tháng
Trôi nổi bèo bọt vạn nhớ thương

Tôi đã ra đi tự thuở nào
Đôi năm còn đỡ, chẳng là bao
Đến nay, mấy chục, còn chi nữa
Sỏi đá hao mòn, da thịt thau

Đâu dễ gì ai hiểu nước mình
Đèn ai nẩy sáng, nẩy tơ tình
Người ngoài sao hiểu trong chấn ấy
Rận rệp chẳng ăn đọa cực hình

Đâu ai tự nguyện kiếp lưu đày
Trả giá tử thần, tay trắng tay
Tứ cố vô thân, đời biệt xứ
Quê nhà một cõi gởi ngàn mây

Đâu ai muốn sống kiếp tha hương
Phiêu bạt muôn phương tập vạn đường
Vật vã cuộc đời vùi bóng tối
Con tim tan tác máu vương vương

Xin lỗi, tôi không dám động đâu
Hèn chi, anh gói trọn ưu sầu
Chiều chiều anh đứng trên triền núi
Nhìn bóng hoàng hôn, nhìn biển sâu

Nhiều khi tôi thấy những đêm khuya
Anh vẫn đứng đây chưa muốn về
Nhìn đất nhìn trời nhìn vũ trụ
Trăng sao đếm giọt nhỏ chia lìa

Cảm ơn chia sẻ nỗi tình quê
Một khối tình quê chất nặng nề
Mai một biết đâu ta gặp lại
Có gì, anh hãy kể tôi nghe !

Tháng 02 – 2009

Hai tiếng Quê Hương

Quê hương non nước hữu tình
Bóng hình hòa quyện như mình với ta
Quê hương non nước thiết tha
Đi đâu cũng nhớ như ta với mình
Nhớ dòng sông nhỏ xinh xinh
Ruộng đồng ôm ấp mạ xanh lúa vàng
Đầu trên xóm dưới cả làng
Dân quê cùng sống nhẹ nhàng ấm êm
Đêm về đợi ánh trăng lên
Dưới trăng già gạo, bên hiên ai cười
Một mai mười mấy đôi mươi
Cuộc đời đưa đẩy trường đời bước đi
Còn ai phố thị kinh kỳ
Phồn hoa đô hội làm vì bao phen
Sân trường mài nhẵn sách đèn
Phố phường xanh đỏ thân quen mắt nhìn
Hàng me, ghé đá công viên
Cà phê, quán cóc, bên thềm chờ ai
Đường xa ghi dấu hoa cài
Ngõ vắng thấp thoáng lối hài buồn trông
Cái thời tuổi ngọc thiên thần
Vụt bay qua khỏi tần ngần ngã ba
Ngã nào cũng lăm phong ba
Ngã nào cũng lăm trầm kha trăm đường
Không như cái thuở học đường
Vẽ trang giấy trắng thơm lòng mộng mơ
Một sông mấy bến mấy bờ
Một cầu mấy nhịp ai ngờ chi ai
Cuộc đời lăm nẻo chông gai
Trường đời lăm nẻo cũng dài đời thôi
Vậ mà, nơi đó quê tôi

Cuối sông quê chị, bên đò quê em
Còn kia, nơi đó quê anh
Khi xa, mới biết đoạn đành tóc tơ
Quê hương ôm ấp hằng mơ
Như đêm hoang tịch đợi chờ thắm sương
Nhớ thương hai tiếng quê hương
Như sương thắm lạnh tư lừng đêm sâu
Quê hương ghi dấu trong đầu
Ghi vào lòng dạ bắc cầu trần ai
Quê hương, hai tiếng còn dài !!!

Tháng 02 – 2009

Trả lại cho em

Trả lại cho em cái tuổi thơ
Hái hoa, đuổi bướm, nhảy cò cò
Kéo dây, cút bắt, cùng u quạ
Trong trắng như trang giấy học trò

Trả lại cho em cái tuổi thơ
Nghĩ xa chưa tới, đói chưa lo
Vui cười, ăn nói, vô tư lự
Nhìn đất nhìn trời, dẹt mộng mơ

Cho em sống lại tuổi hồn nhiên
Chẳng bận tâm cơm áo gạo tiền
Chẳng động não quyền danh lợi thế
Bon chen, vật lộn, muốn khùng điên

Cho em sống lại tuổi thiên thần
« Hồn bướm mơ tiên » nhẹ bước chân
Đêm ngủ ru đời trên gối mộng
Mây bay gió thoảng gởi phù vân

Cho em sống lại tuổi thân tiên
Cái tuổi ươm mơ dẹt mắt huyền
Chưa vương trần ai phôi gió bụi
Sương sa, nắng tấp, vãi ưu phiền

Cho em sống lại thuở còn thơ
Cái thuở ươm đời trong mắt mơ
Chưa nhuộm trần ai đầy khổ lụy
Tả tơi sóng lệ, ngập hai bờ

Nếu biết vậy, không muốn lớn đâu

Lớn lên mới biết khổ ưu sầu
Cuộc đời nước mắt nhiều hơn biển
Chân lý ai kia đã nói rồi

Nếu biết vậy, không muốn lớn đâu
Bùn pha sắc xám xoáy qua cầu
Bọt bèo rác rưởi tuôn rơi tấp
Xây xát hồn đau phủ ngập đầu

Em muốn, nhưng ai trả được nào
Đừng mơ sự thật của chiêm bao
Bừng con mắt dậy nhìn trần thế
Xin chớ hoài mong giấc mộng đào

Tuổi thơ một thoáng đã qua đi
Như vẫy tay chào lúc biệt ly
Xa tít còn hơn đò vĩ tuyến
Cố đô sầu mộng vọng kinh kỳ

Thôi thì, em tự trả cho em
Lưu ký trang thư con đế mèn
Công chúa Lộ Lem trong cốt truyện
Mảnh thừa vén nhẹ thả buông rèm.

Tháng 02 – 2009

Cô gái nhà quê

Em là cô gái ở nhà quê
Sống thật chân, ăn nói vụng về
Không biết đái bơi mùi đắng ngọt
Không kỳ kèo nặng nhẹ chua ngoa

Em là cô gái ở thôn trang
Mộc mạc đơn sơ, chuộng dịu dàng
Giản dị, bình dân, yêu thiện mỹ
Như đồng quê rợp bóng trắng ngàn

Mùa lên, tay cấy, phụ tay cày
Tay gặt, tay phơi, tay giã xay
Cơm độn ngô khoai chờ lúa mới
Ngày qua tháng lại cũng vui vầy

Mấy hàng rau đắng mọc sau hè
Muốn nấu canh chua, có lá me
Rau húng, rau ngò, thơm bát ngát

Bếp hồng ấm lửa mái tranh che

Nhiều đêm tắm mát dưới sông trăng
Vỗ nước lao chao giỡn chị hằng
Chú Cuội buồn buồn trên bóng nguyệt
Hè nhau một lũ, cười nhả răng

Có đêm giặt áo phơi bên đê
Mấy tiếng đồng hồ chẳng chịu khô
Vọc cát, rồi ùa ra tắm nữa
Nước sông bịn rịn chữa cho về

Thỉnh thoảng, có khi lên thị thành
Nhiều đường, đèn đỏ với đèn xanh
Chân run lập cập vừa chưa bước
Xe cộ ùn ùn, đứng ngó quanh

Phố phường đô hội, thật xa hoa
Vật chất văn minh quá đầy đà
Dinh thự lâu đài cao ngất ngưỡng
Còn em, vẫn chiếc áo bà ba

Xinh xinh trúc biếc, lũy tre làng
Mơn mớn mạ xanh, lúa óng vàng
Bánh ít làn da đeo gió nắng
Gái quê dệt lụa, hát thôn trang

Em là cô gái của nhà quê
Từ thuở sinh ra đến tóc thề
Tới lúc băng đời cao bóng xế
Suốt đời sống trọn gái nhà quê.

Tháng 02 – 2009

Đâu là quê hương

Nơi tôi đang sống
Cũng là đất, cũng là trời
Cũng nắng sớm ban mai
Cũng hoàng hôn chiều xuống
Đêm đêm, ngàn sao chiếu rọi
Khuya khuya, gõ nhịp canh thâu
Người già lấm tấm trắng đầu
Người trẻ tóc xanh óng mượt
Biển giỡn sóng đua làn nước biếc
Núi đùa rừng trùng điệp cây xanh

Cũng cơn gió thoảng trong lành
Cũng hong tia nắng, soi nhành thùy dương
Hoa kia cũng có mùi hương
Lá kia cũng có giọt sương treo cành
Nhưng chừng như
Đi vào chiều sâu cô quạnh
Đi vào chiều rộng thê lương
Đãi qua lọc lại nghệ thường
Nơi đây, không phải quê hương của mình
Dù cho, đánh tráo tự tình
Trần gian quán trọ lao linh làm gì
Nhưng
Lại cái chữ nhưng quay quắc
Lại cái chữ nhưng cay nghiệt hiện hình
Của người, đâu phải của mình
Nhận bừa đánh lộn thật tình éo le
Người ta dù vênh tai che
Còn mình sao chịu thả bè tuyệt vọng
Nên
Nơi tôi đang sống
Đất kia là đất
Trời kia là trời
Của người, không phải của tôi
Của tôi, thật quá xa rồi phải không
Vẽ vòng tròn kín cong cong
Gởi về chót đỉnh mà hong cuối chiều
Đợi hoàng hôn xuống tịch liêu
Chờ sâu đêm lạnh quốc kêu canh trường
Hỏi đâu là chốn quê hương
Xa xa nghe tiếng trùng dương vọng về
Núi rừng tê tỉ sơn khê
Non sông réo rắc bốn bề mênh mông !

Tháng 02 – 2009

Vui với học đường

Này nhé, cứ vui với học đường
Đừng mong cho sớm được ra trường
Để gì sống mãi cùng đèn sách
Mai một xa rồi, vọng nhớ thương

Hai buổi an vui với mái trường
Học hành, bác học lẫn từ chương
Hiểu sâu kiến thức trong thiên hạ
Mai một tang bồng với bốn phương

Ươm tà áo trắng gió bay bay
Bụi phấn bản đen đeo thắt ngày
Dệt mộng thư sinh treo diêm ảo
Phương đài hóa cảnh nắm trên tay

Này, đàn em nhỏ của tôi ơi
Chuẩn bị hành trang cho cuộc đời
Rèn luyện, tô bồi nhân - trí - đức
Mai sau phụng hiến lại cho đời

Mài trang giấy trắng nhẵn sân trường
Quân tử trượng phu tô đậm gương
Nghĩa khí anh thư bồi phẩm chất
Hùng anh tiết liệt trau cương thường

Đá mòn, nước chảy chẳng lung lay
Vật đổi, sao dời, chẳng ngán thay
Bóng tối phù sinh đừng biến chất
Thieu quang sáng tỏa tựa ban ngày

Một mai, em sẽ bước vào đời
Trần thế nhân gian là cuộc chơi
Sắt thép vàng thau đem thử lửa
Rồi em mới biết mặt trong đời.

Tháng 02 – 2009

Ta đi giữa Lòng Đất Mẹ

Ta đi giữa lòng đất Mẹ
Thấy nhau từ thuở ban sơ
Mắt nhìn đời dịu ngọt nên thơ
Hòa điệu sống, cho con tim biết thờ
Tiếng tạ từ, em chưa từng biết nói
Tiếng phân ly, chị chưa hé làn môi
Tiếng hờn căm, anh chưa gấn trong đầu
Tiếng đập đổ, tôi chưa xây khối óc
Mẹ dạy con, lớn lên, làm người có đức
Khuyên răn con, lớn lên, làm người có nhân
Không hại người, hại vật, tranh phân
Danh lợi quyền uy chỉ là bọt bèo dâu biển
Vào học đường, tiếng Thầy Cô mơn bụi phấn
Dạy học trò tô đậm trên giấy trắng
Đức quân tử xây đời thánh thiện
Đức trượng phu tế thế quần anh

Không hẹp hòi, ích kỷ, ghét ganh
Đừng chứa chấp lòng lang dạ sói
Đi giữa lòng đất Mẹ
Ta nghe nhau tình tự thương yêu
Nhịp cầu tre bắc nẻo cầu kiều
Sông bến nước đò đưa sóng vỗ
Đày nhau chi, một đời gian khổ
Đọa nhau chi, một kiếp ba sinh
Cát đá kia, ê ẩm rêm mình
Và chúng ta, dẫu tàn phai sinh lực
Đôi mắt em, vẫn là mắt huyền bánh ít
Đôi tay chị, vẫn là tay gói bánh quy
Con người anh, vẫn Việt Nam muôn thuở cao kỳ
Thế còn tôi, không hao mòn tâm tư dũng khí
Đi giữa lòng đất Mẹ
Ta nghe như thế ấy
Dù phong ba, đừng để mẹ thương đau
Dù biển dâu, đừng để mẹ bạc đầu
Vì tóc mẹ đâu còn đen, mà bạc
Chúng ta đi, nghe tâm hồn thổn thức
Nghe cõi lòng, ruột dạ nát tâm can
Anh em chúng ta, máu đỏ da vàng
Sao để Mẹ phủ bao lần tóc trắng !

Tháng 02 – 2009

Lòng nhớ dạn lòng !

Nay, tôi vốn ở xa nhà
Ngày mai xa nữa, biết là có nguôi
Bên kia, thung lũng ngậm ngùi
Bên này, thoải thoải triền đồi Chứa Chan
Đứng trên cửa ải Nam Quan
Lung linh lệ sử hàng ngàn năm xưa
Nhìn lên Bản Giốc nắng mưa
Nằm gai nếm mật dư thừa kiên trinh
Ta đi trên nước non mình
Nghe hồn sông núi nặng tình sơn khê
Sắt son nào vẹn câu thề
Nam nhi nữ kiệt lòng se thắt lòng
Nhớ về Hà Nội hoài mong
Cổ Loa in dấu, Thăng Long hiện hình
Vẳng nghe quan họ Bắc Ninh
Trống quân réo rắc uy linh chiến bào
Sông Gianh, gờn gợn máu đào
Bến Hải, lạnh lạnh còn cào thịt xương

Cố Đô xứ Huế thương thương
Trường Tiền lở nhịp Sông Hương lỗi đò
Nghiêng nghiêng chiếc nón bài thơ
Giã từ một chuyến đò chờ mai sau
Qui Nhơn dừng lại giây lâu
Tháp Chàm xây xát sắc màu thời gian
Nhớ xưa Công Chúa ngọc vàng
Xót hương then phấn lệ tràn đầu đây
Vào rừng dây quấn theo cây
Thuyền ai đây sóng, ngàn mây xa mờ
Đi vào cửa biển Cần Giờ
Đi thêm chút nữa đến bờ Thành Đô
Sài Gòn còn đó đêm mơ
Dừng chân Bến Nghé, ru hò Đồng Nai
Sài Gòn không thưở nào phai
Dù bao năm nữa, kéo dài tới đâu
Băng qua Mỹ Thuận vượt cầu
Miền Nam bát ngát một màu xanh xanh
Đất vàng đất bạc trong lành
Cửu Long chín cửa tung hoành viễn đông
Cần Thơ ửng nắng mây hồng
Chim chuyền dưới nước, cá lồng trên cao
Bước đi lòng dạ nao nao
Thuyền du sương gió, ai nào chi ai
Hà Tiên, Rạch Giá còn dài
Cà Mau cuối nẻo một mai vương tròn
Nước đi, nước chảy về non
Non đi, non đò chờ con nước về
Hẹn nhau, xin vẹn lời thề
Trường Sơn thôi nhé, vỹ về Biển Đông
Nhớ nghe, lòng nhớ dặn lòng !!!

Tháng 02 – 2009

Toàn vẹn núi sông

Trả lại núi sông của Việt Nam
Hề ai, mang máu đỏ da vàng
Hề ai, của giống dòng Hồng Lạc
Là chủ đất trời khắp Việt Nam

Từ núi, xuyên sông, đến đảo hòn
Phố phường, thị xã, đến nông thôn
Vùng trời, vùng biển, liền biên giới
Là của Việt Nam, phải vẹn toàn

Trả lại núi sông giống Lạc Hồng
Ngàn xưa, xương máu của cha ông
Ngàn sau, da thịt của con cháu
Triệu triệu con tim, một tâm lòng

Không ai, đem xẻ núi chia sông
Dưới đất, trên không, hay ruộng đồng
Giữa biển, giữa rừng, hay giới tuyến
Kinh qua thời đại, mọi hưng vong

Lịch sử, năm ngàn năm văn hiến
Dư đồ một mảnh, vụn non sông
Hình cong chữ S thiêng liêng ấy
Trường Sơn hùng vĩ, thét Biển Đông

Dân tộc Việt Nam, dũng khí thừa
Đạp băng tất cả mọi hơn thua
Ngoại xâm, nội loạn, hay ô hợp
Một quyết ra tay trị, phải chừa

Đó là bài học tự ngàn xưa
Và biết bao lần, ai nhớ chưa
Đừng để ra tay, thì quá trễ
Tàn dư nhục nhã, gió mưa lùa

Lời Hịch ban ra, nhất nhất hành
Sử xanh, phải trọn vẹn đan thanh
Sắt son, phải trọn vẹn son sắt
Chẳng bớt, chẳng thêm, chẳng lá cành.

Tháng 03 – 2009

Quê hương ta đó

Quê hương ta đó, đẹp muôn đời
Cắm tú sơn hà, tự sáng soi
Hòn ngọc trời nam tròn sắc thể
Lồng trong vũ trụ nét tinh khôi

Quê hương ta đó, vĩnh châu viên
Thời đại chuyển lưu, kể thể truyền
Dòng giống Lạc Hồng, trang lẫm liệt
Nghìn năm sông núi, vạn hùng thiêng

Quê hương ta đó, mãi nên thơ
Từ thuở Hùng Vương tuyên phát cờ

Tự cổ tới kim, xuyên hậu thế
Việt Nam muôn thuở đẹp như mơ

Trong Em, trọn vẹn giống da vàng
Trong Chị, trung trinh Mẹ Việt Nam
Ân chứa trong anh, dòng bất khuất
Còn tôi, lưu giữ nét Văn Lang

Đội trời, đạp đất, sống hiên ngang
Lửa thép càng nung, luyện đá vàng
Son sắt tô bồi thêm rạng rỡ
Sao đời, vật đổi, chẳng hề nan

Quê hương ta đó, lúa thơm bông
Giồng sáng, ngô khoai, ngát ruộng đồng
Mơn mơn mạ non, đùa gió nắng
Ươm đồng xanh gọi khắp non sông

Quê hương ta đó, núi đèo non
Biển kéo bờ xa, đảo kéo hòn
Lồng lộng cho sông dài biển rộng
Mênh mang cho dấu ngọc tâm đòan

Đi đâu, ta cũng nhớ quê hương
Nhớ nước, nhớ non, nhớ phố phường
Nhớ ruộng, nhớ đồng, nhớ biển gọi
Nhớ tình, nhớ tự, nhớ yêu thương

Quê hương ta đó, vẹn câu thề
Dù có đi đâu, cũng trở về
Như nước có nguồn, cây có cội
Đời sau thuở trước, mãi tôn thờ

Mỗi người hãy góp một bàn tay
Khác ý tâm đồng, cùng đắp xây
Như nước muôn sông về biển cả
Như tay năm ngón của bàn tay

Triệu triệu con tim, một tấm lòng
Ngàn năm lịch sử chảy theo dòng
Quê hương yêu dấu như tên gọi
Là của Việt Nam, của Lạc Hồng.

Tháng 03 – 2009

Sao thương Quê Cha Đất Mẹ !

Sao ta thương quê Cha
Sao ta thương đất Mẹ
Phải luôn luôn nhớ nhé
Nếu không, không thể thành người

Sao ta thương quê Cha
Sao ta thương đất Mẹ
Phải nâng niu, gìn giữ
Nếu không, không thể nói cười

Sao ta thương quê Cha
Sao ta thương đất Mẹ
Quê hương không thương nhớ
« Không sao sống nổi thành người »

Sao ta thương quê Cha
Bởi, mỗi tấc đất là xương là thịt
Sao ta thương quê Mẹ
Bởi, mỗi bước đi mắt lệ hoen mờ

Em, đâu phải trên trời rớt xuống
Chị, đâu phải dưới đất chui lên
Anh, đâu phải con người hư hỏng
Tôi, đâu phải bội nghĩa vong ân

Năm ngàn năm từ thuở dựng cờ
Dòng lịch sử trải dài gai góc
Khi thời, xâm lăng xâm thực
Khi thời, xáo thịt nhồi da

Cầu thành mảnh đất quê Cha
Tự thành hình hài quê Mẹ
Nhắc nhau, thì thăm khe khẽ
Muôn năm gìn giữ tôn thờ

Mang danh con cháu Lạc Hồng
Mang thân da vàng máu đỏ
Nhờ năm ngàn năm mới có
Kính bao thế hệ cha ông

Quốc gia nghĩa núi ân sông
Quê hương tình non nghĩa nước
Nói nhau đời sau thưở trước
Truyền trao bảo vệ giữ gìn

Sử xanh sắt ngọc son in
Đá vàng hồn thiêng ghi dấu

Nam Quan, đôi cao đỉnh dốc
Cà Mau, cuối mũi non sông

Dư đồ một mảnh cong cong
Đó là quốc hồn quốc túy
Đất nước Việt Nam hùng vĩ
Quê hương gấm vóc tuyệt vời

Em cao tiếng hát khắp nơi
Chị cao tiếng hát vạm lời Việt Nam
Anh tuyên trời đất định ban
Tôi tuyên muôn thuở da vàng Rồng Tiên
Nước non tuyệt thế ba Miền
Bắc Nam Trung quyện hồn thiêng muôn đời.

Tháng 3 – 2009

Hành trình Quê Mẹ

Ta thực hiện cuộc hành trình Quê Mẹ
Đi từ Cà Mau tới ả Nam Quan
Đi từ Trường Sơn cho tới biển Đông
Để thăm đượm mặn nồng tình non nghĩa nước

Thăm Cổ Loa, nhớ năm ngàn năm trước
Đức Hùng Vương sắc ấn dựng cơ đồ
Nước Văn Lang từ ngày ấy thăm tô
Dòng lịch sử chuyên trao từng thế hệ

Về Hà Nội, nhớ Thăng Long hoài cổ
Đất trời Nam lẫm liệt giống da vàng
Ba mươi sáu phố phường, bao vết tích âm vang
Khí Lạc Hồng xát xây hồn tâm, thực

Thăm Miền Trung, núi cao, biển rộng, đất hẹp
Cho địa linh, nhân kiệt, trí dũng thượng thừa
Phong sương tuế nguyệt, mưa dãi gió lùa
Đẻ Cổ Đô, kinh kỳ cùng sông Hương núi Ngự

Bóng thời gian, đâu là Châu Ô Châu Lý
Huyền Trân ơi, công chúa điệu ru « Hời »
Cảm ơn người, sao khuất, nhớ trăng soi
Bình Bắc, yên Nam, tận Cà Mau mở cõi

Vào Sài Gòn, nhớ ba trăm năm cũ
Gia Định Thành, trấn thủ vững biên cương
Ta bước chân đi, nhớ phố nhớ phường
Bóng thành đô vương chiều dài kỷ niệm

Bến Bạch Đằng sóng đêm buồn im tiếng
Đèn pha màu sương gió phủ đường đi
Quá khứ qua, ta muốn khép bờ mi
Đêm dài quá, nhìn trăng sao nhẩn gửi

Vào Miền Nam, đất bạt ngàn, chim bay mỗi cánh
Cửa Long giang, chín cửa rặng trời đông
Đất chạy tới đâu, giáp lạch liền sông
Tới Cà Mau chuỗi dài ra biển cả

Dừng chân lại, thăm Hà Tiên, Rạch Giá
Cuộc hành trình xuyên đất mẹ thân yêu
Càng nhớ thương hai tiếng nhiều điều
Và câu ca dao một giàn bầu bí

Miền Bắc, cái nôi thuở dựng cờ lập quốc
Miền Trung, vượt hoành sơn, vạn đại dung thân
Miền Nam, mảnh dư đồ chữ « S » tương lân
Là sông núi, là hồn thiêng dân tộc

Vật đổi sao dời, Việt Nam bất diệt
Núi lở cát bồi, đất nước thiên thu
Hỡi quê hương gấm vóc của ta ơi
Cao tiếng gọi cùng quê hương muôn thuở.

Tháng 3 – 2009

Hương lành Việt Nam

Này em này chị này anh
Cùng nhau tô thắm hương lành Việt Nam
Tin yêu như mạ xanh lam
Thơm thơm như lúa đồng vàng trở bông
Tình quê có ruộng có đồng
Có ao, có lạch, có sông, có hồ

Ngày từ tấm bé còn thơ
Đến khi khôn lớn ươm mơ vào đời
Châu thành phố thị cơ ngơi
Mỗi đường ghi dấu tên người hữu danh
Dựng xây sử ngọc đan thanh
Đắp bồi sơn sắt tinh anh Tiên Rồng
Kiêu hùng như núi Trường Sơn
Mênh mang như nước biển Đông rạt rào
Ba Miền sánh bước vươn cao
Bắc Nam Trung quyền biết bao nhiêu tình
Quê hương gấm vóc xinh xinh
Đi đâu cũng nước non mình đẹp hơn
Tình quê thấm đượm vương tròn
Yêu quê không đời không sòn không phai
Núi cao biển rộng sông dài
Nước non một dải phương đài thiên thanh
Này em này chị này anh
Ươm mơ mãi mãi hương lành Việt Nam.

Tháng 3 – 2009

Quê Cha - Đất Mẹ

Quê Cha ngàn dặm mù khơi
Đất Mẹ vạn lý một đời chia xa
Thương non, ôm ấp mái nhà
Nhớ núi, sầu mộng sơn hà chờ ai
Thương sông, con nước chảy dài
Nhớ biển, sóng vỗ miệt mài trùng dương
Ra đi, vạn lý mù sương
Rong rêu in bóng dặm đường phân ly
Nhớ xưa, mấy thuở kinh kỳ
Mà nay cũng lắm tư nghi hồn đau
“Chiều chiều ra đứng ngõ sau
Trông về quê Mẹ ruột đau chín chiều”
Đêm đêm mở cửa tịch liêu
Quê Cha hun hút quạnh hiu cuối trời
Nhớ non, mượn gió gửi lời
Thương núi, nhờ cánh chim trời bay xa
Nhớ sông, một bến quê nhà
Thương biển, kéo cát muốn tà bờ lau
Năm năm, da thắm thịt thau
Mười năm, tóc trắng đôi màu phong sương
Hai mươi năm, những tơ vương
Ba mươi năm, lắm đoạn trường tư lương
Nên nghe hai tiếng quê hương

Xát xây cát đá, bãi nương rêm mình
Vọng vang hai tiếng quê mình
Nhòa trong ký ức bóng hình chìm sâu
Quê Cha đất Mẹ tình sâu.

Tháng 3 – 2009

Con đi giữa lòng Đất Mẹ

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe tiếng hát ầu ơ
Ngay từ cái thuở ban sơ
Thơm thơm đôi dòng sữa mẹ

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe tiếng hát bên sông
Mạ non xanh mơn ruộng đồng
Lúa vàng mơn man gió nắng

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe tác nước dưới trăng
Tiếng chày giã gạo đưa nhanh
Tình quê thơm hương đồng nội

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Chim Hồng bay cuối trời quê
Chim Lạc bay xa chưa về
Trơ vơ nguồn xưa tổ ấm

Tiếng Mẹ thì thâm sâu lắng
Con tôi biệt nơi đâu
Tiếng Cha trầm ngâm nặng nặng
Cơ đồ bãi biển nương dâu

Trường Sơn bạc màu đỉnh núi
Biển Đông trắng dã trùng khơi
Bãi cát dập vùi gió bụi
Bờ lau xơ xác toi bời

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe núi gọi nhớ rừng
Biển xa sông dài ngóng đợi
Gừng cay muối mặn rung rung

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Đất Mẹ vỗ về con đi
Bụi trần phong sương mấy độ

Trầm kha mưa gió kinh kỳ.

Tháng 4 – 2009

Thơ Nhạc Quê Hương

Thơ nhạc quê hương thật tuyệt vời
Hòa ca ngân vọng khắp nơi nơi
Phổ phường lên tiếng đồng quê gọi
Từ thuở còn thơ đến cuối đời

Thơ nhạc quê hương trôi nhịp nhàng
Miền quê trầm bổng góc thôn trang
Châu thành nhộn nhịp bên hè phố
Nhạc đệm đờn khuê sáo trúc vang

Thơ nhạc quê hương khắp mọi miền
Bắc Nam Trung giữ nét niềm riêng
Kết tinh một khối tinh dân tộc
Muôn thuở keo sơn thạch trụ kiên

Thơ nhạc quê hương thật mặn mà
Hòa reo quốc quốc với gia gia
Giang sơn cảm tú thêu châu ngọc
Biển rộng sông dài dệt gấm hoa

Thơ nhạc quê hương đẹp tự tình
Tin yêu, thân thiện vốn hòa minh
Ươm mơ, hy vọng ngày thẳng tiến
Xây dựng núi sông non nước mình

Thơ nhạc quê hương khắp nẻo đường
Ngợi ca nét đẹp của quê hương
Chan hòa nếp sống hồn dân tộc
Một khối tình quê vạn mến thương.

Tháng 4 – 2009

Mơ bến Sông Trăng

Dòng sông tĩnh mặc mênh mang
Lửng lơ mây nước trắng vàng lung linh
Nửa này đứng đợi một mình
Nửa kia trông ngóng bóng hình ven sông
Bốn mùa xuân hạ thu đông

Sông trắng một bên nước bông trôi đi
Lan man sóng vỗ thâm thì
Bờ lau cát trắng tư nghĩ hồn ai
Nửa này mở lối thiên thai
Nửa kia khép lại dấu hài dậm băng
Dòng sông gợn sóng lăn tăn
Lung linh bóng nguyệt vàng trăng xa mờ
Sông trắng một bên đêm mơ
Bốn mùa lá rụng gió lùa mênh mông.

Tháng 4 – 2009

Sông núi Việt Nam

Sông núi Việt Nam của Tô Tiên
Oai linh quyền quỳen khí hùng thiêng
Muôn năm sừng sững cùng trời đất
Lồng lộng càn khôn thạch trụ kiềng

Sông núi Việt Nam của Lạc Hồng
Hiên ngang tiến tới tiếp theo dòng
Sánh vai bốn biển trong thiên hạ
Tột đỉnh Trường Sơn thét Biển Đông

Sông núi Việt Nam của Tô Tiên
Bắc Nam Trung đó, khắp ba miền
Hễ ai là cháu con dân Việt
Gìn giữ tô bồi thật vĩnh nhiên

Sông núi Việt Nam, khí quật cường
Nam nhi hùng dũng, chắt can trường
Nữ nhi thanh lịch, trau công hạnh
Sắc ngọc son pha vạm nẻo đường

Sông núi Việt Nam thật tuyệt vời
Ngàn năm vẫn hiển rạng gương soi
Đan thanh sử ngọc treo kim cổ
Vũ trụ pha lê tỏa sáng ngời

Sông núi Việt Nam rạng núi sông
Xứng danh hòn ngọc của trời Đông
Phương Nam phương Bắc phương Tây nữa
Khó sánh giang sơn của Lạc Hồng

Sông núi Việt Nam vẹn ước thề
Trường Sơn gói mộng ngắm sơn khê
Biển Đông ấp ủ trùng dương gọi
Nước biếc trắng thanh sóng vỗ về.

Tháng 5 – 2009

Quốc ngữ Việt Nam

Quốc ngữ Việt Nam thật tuyệt vời
Đánh vần xuôi ngược dễ như chơi
Bao nhiêu chữ nghĩa trong thiên hạ
Diễn dịch ra ngay, chẳng lăm lờ

Quốc ngữ Việt Nam thật khó lường
Rồng bay phượng múa dệt văn chương
Xuống lên giai điệu hòa âm vận
Tám hướng bốn phương kéo vạn đường

Quốc ngữ Việt Nam thật lạ kỳ
A, B, Ă, Ó, với U, I
Sắt, Huyền, Hỏi, Ngã, còn thêm Năng
Hễ viết thì xong, bất cứ gì

Hai mươi bốn chữ cái mà thôi
Tập học vỡ lòng ráp ngược xuôi
Chỉ độ vài tuần chưa ráo mực
Chữ gì cứ nói, viết cho coi

Vần ngược vẫn xuôi, chỉ thế à
Chữ gì cũng viết dễ như pha
Rồng bay phượng múa còn chưa kịp
Vần về mấy bò cứ đồ ra

Quốc ngữ Việt Nam của nước mình
Nhu tre vàng óng, trúc xinh xinh
Nhu sông uốn khúc, hòn ru đảo
Thi phú văn chương rạp bóng hình

Quốc ngữ Việt Nam của nước ta
Đa phong đa phú đượm tình ca
Quốc hồn quốc túy hòa nhau quyện
Nhả ngọc phun châu son sắt pha.

Tháng 5 – 2009

Ca ngợi Núi Sông

Ta hát bài ca ngợi Tổ Tiên
Ngàn năm sông núi khí hùng thiêng
Ba Miền đất nước hòa nhau quyện
Định thế an ban thạch trụ kiềng

Ta hát bài ca ngợi núi sông
Sông dài biển rộng rạng trời đông
Rừng sâu núi cả khoe vân vũ
Kim cổ còn ganh giống Lạc Hồng

Ta hát bài ca ngợi Việt Nam
Càn khôn vũ trụ đã an ban
Sao đời vật đổi không hề động
Trời chuyển đất xoay chẳng lạng lạng

Ta hát bài ca ngợi núi sông
Ngàn xưa lẫm liệt của cha ông
Ngàn sau dũng khí trao con cháu
Sử ngọc đan thanh son sắt rờng

Ta hát bài ca ngợi nước non
Rồng Tiên giao tiếp thưở trăm con
Đến nay triệu triệu người dân Việt
Nét đẹp trung trinh giống Lạc Hồng

Ta hát bài ca vạn mến thương
Cho anh dũng dạc bước lên đường
Cho em hãnh diện xây đời sống
Khúc nhạc tình quê trời bốn phương

Ta hát bài ca tích tịch tang
Cho anh rạng rỡ giống da vàng
Cho em diễm phúc làm dân Việt
Đạp đất đội trời sống dọc ngang

Ta hát bài ca tích tịch tình
Không đâu sánh được quê hương mình
Cho dù đi khắp trong thiên hạ
Nói tới Việt Nam tụ tánh linh

Dấu sử lung linh hoa gấm lòng
Kiệu đưa lộng phủ đón Tiên Rồng
Việt Nam kỹ vĩ non sông ấy
Ta hát ca vang giống Lạc Hồng.

Tháng 5 – 2009

Thì thâm Nước Non

Tiếng quê hương trăm thương ngàn nhớ
Tiếng tự tình tim thắt ruột đau
Mẹ già, tóc trắng hoa cau
Cha già, bạc hếu sẫm màu sơn khô
Anh đi, chưa vẹn lời thề
Em thơ sâu muộn nãi nề đắng cay
Thiếu phụ khép bóng khô gầy
Khung rèm buông xóa tháng ngày chờ trông
Ruộng đồng lúa ít trở bông
Mạ non héo mộng cấy trồng không lên
Hồn tử sĩ vô danh vất vưởng
Giữa rừng hoang lũng thũng không nhà
Ụ đất kia có phải mồ ma
Mưa xối lở lòi xương tro cốt
Người mượn kiếp tha phương khách thổ
Kẻ quê nhà chốn cũ kéo mây
Quốc kêu nãi nuốt niềm tây
Gia gia trần trở nổi nầy tình kia
Sông đi hai ngã cách chia
Người đi hai ngã có lìa hẳn không
Chim Lạc có nhớ chim Hồng
Tiên du thiên cảnh Ròng bông biển khơi
Chỉ cần một tiếng à ơi
Thì liền có mặt nhiều lời mà chi
Ô hay, cát đá thau chì
Ngàn năm sông núi thâm thì nước non.

Tháng 5 – 2009

Mặc Giang

Thức tỉnh hồn mê

“Ba tấc lưỡi, mà gươm mà súng
Nhà cầm quyền, nghe gió cũng ghê gai
Một ngòi lông, mà trống mà chiêng
Nhà quân tử, đốt đèn thêm tỏ rạng”

Một câu thơ, mà còn hơn triều sóng
Một câu thơ, rúng động cả thiên thu

Xích Thổ kia, tung bụi gió mịt mù
Chiến trường kia, tĩnh lặng, im tiếng súng

Lửa con tim cháy bùng, tan thù hận
Tiếng lương tâm bùng dậy, nát tâm tư
Dã thú hoang sơn ốc, hết gầm gừ
Thế con người sao không nổi tóc gáy

Nếu cuồng nộ như cỗ xe nóng máy
Biết đâm đầu xuống hố, vẫn cứ lao
Biết đâm vô núi đá, vẫn lộn nhào
Còn tệ hơn con thiêu thân bẻ bồng

Cũng chỉ bởi, quyền uy danh vọng
Cũng chỉ bởi, bạo lực tham tàn
Thời trung cổ, hung tợn, dã man
Thời đương đại, lợm suy đầu khác

Một khi đã phóng lao theo tánh ác
Thì tánh thiện tung cờ trắng đầu hàng
Có khi nghe lòng ủ dột tâm can
Nhưng không quật nổi lâu đài chế ngự

Chỉ có một con đường, quay đầu, thúc thủ
Chỉ có một lối đi, quẳng gánh tang bồng
Nước ở đâu, rồi cũng đổ về sông
Sông đi đâu, rồi cũng tìm ra biển

“Ba tác lưỡi, mà gươm mà súng
Một ngòi lông, mà trổng mà chiêng”
Nếu biết buông, thì kết quả nhãn tiền
Còn trời buột, chịt chẳng đeo chí tử.

Tháng 5 – 2009

Mặc Giang

Tiếng hát đồng quê

Ca vang tiếng hát đồng quê
Hương thơm đồng nội vỗ về thôn trang
Có cô thôn nữ bên đàng

Hái hoa bắt bướm lang thang ven rừng
Sáng chiều bao trẻ mục đồng
Thả diều cỡi gió tầng không vói trời
Nông phu ướm đẫm mồ hôi
Ruộng cày chưa hết ôi thối vụ mùa
Đồng sâu tay cấy thi đua
Đồng cạn cuộc bẫm nắng mưa tháng ngày
Mạ non xanh mơn mơn tay
Bông lúa ngậm sữa trắng lay đồng vàng
Đêm đêm dưới ánh trăng vàng
Hò khoan bập lửa rộn ràng ngô khoai
Tiếng mời hàng xóm ới ới
Nhanh chân kéo hết qua xoi thân tình
Tình tang tích tịch tang tình
Đói no âm lạnh quê mình có nhau
Dân làng có trước có sau
Tương lân sướng khổ cũng đều cưu mang
Tang tình tang tính tình tang
Làng quê xóm nhỏ chứa chan tình người
Chia nhau tiếng hát câu cười
Có gì mà khổ cuộc đời nhà quê
Hò đưa giai điệu lý hề
Chan hòa vui sống ước thề chi đâu
Mỗi người là một nhịp cầu
Cả làng bắc nhịp có đâu mịch lòng
Lên non, đeo ải bắt còng
Xuống biển, kéo cát sóng bông xa xa
Ân tình đẹp quá quê ta
Trẻ già trai gái nhà nhà ấm êm.

Tháng 7 – 2009

Cái nghèo quê tôi

Quê hương tôi nghèo lắm
Cơm cháo độn ngô khoai
Ngay từ thuở chào đời
Quen dần trong đói khổ

Cái nghèo đèo cái khó
Cái quần bó cái khôn
Nên chứa chất tâm hồn
Hòn chồng nâng đá tảng

Sóng tràn bờ lãng mạn

Bãi cát trắng bụi lau
Dịu dịu hơn hương cau
Thơm thơm hơn nếp một

Đất cày nằm sắp lớp
Lần bừa nhũn bụi tro
Tay nắm chiếc quạt mo
Phát băng bèo nhân ảnh

Con đê ngăn lối chắn
Hàng giậu vững như đồng
Đỡ cả núi cả sông
Trải bao thời nghiêng ngửa

Lũy tre xanh trước ngõ
Bụi trúc biếc sau hè
Sững sững tựa sơn khê
Biển Đông reo núi Thái

Quê hương tôi nghèo lắm
Nhưng không tiếng thở than
Nhân nghĩa kết đá vàng
Nhân tình đơm son sắt

Quê hương tôi nghèo lắm
Nhưng chẳng có đâu bằng
Lòng dân sáng trắng rằm
Rọi đêm đen phù thế

Khắp năm châu bốn bể
Đâu hơn quê hương tôi
Thử đi bốn phương trời
Quê hương tôi là nhất

Sá gì bã vật chất
Nghĩa gì bãi phồn hoa
Bèo bọt cuốn trôi bờ
Thế nhân chìm ảo mộng

Quê hương tôi lồng lộng
Mây trắng ngát trời xanh

Sự sống đẹp trong lành
Nghèo nhưng nhất thiên hạ

Ngàn cây ca hoa lá
Biển rộng hát sông dài
Thử mở cửa thiên thai
Quê hương tôi diễm lệ

Nghèo mà chân thiện mỹ
Rách mà sạch thanh lương
Không đâu bằng quê hương
Việt Nam mình em nhé !

Tháng 7 – 2009

Tạ tội quê nghèo

Tôi xin tạ tội quê nghèo
Ấm nồng bếp lửa mái tranh
Củ khoai lủi tro chưa chín
Đói no từ thuở đầu xanh

Tôi xin tạ tội quê nghèo
Ruộng đồng chân bùn tay lấm
Gánh gồng cày sâu cuộc bầm
Luyện tôi dũng lực trung trinh

Tôi thương mẹ tôi mưa nắng
Tôi nhớ cha tôi vun trồng
Mồ hôi phơi vành áo trắng
Tô bồi tình biển nghĩa sông

Tôi xin giữ lấy quê nghèo
Mặn mà gừng cay muối mặn
Đậm đà tình sâu nghĩa nặng
Cru mang xuống biển lên đèo

Quê nghèo có tội gì đâu
Nuôi ta lúc chửa xanh đầu
Cho dù đi đây đi đó
Không phai gốc rễ ủa màu

Lợi danh, bọt trôi bãi biển
Sang hèn, bèo dạt bến sông

Quảng đi ta bà thế giới
Điền viên ruộng lúa ngô đồng

Luống cày vun trồng đất mẹ
Lối bờ vun xới quê cha
Mạ non thì thâm khe khẽ
Đồng xanh thơm lúa sơn hà.

Tháng 7 – 2009

Chưa hẳn là người !

Tiếng ve réo rắc trưa hè
Một mùa inh ỏi tai nghe
Khóc khô lòn khe gió nắng
Đong đầy một cõi tình quê

Quê người lạnh buốt mùa đông
Cái tình cố quận thình không
Bếp điện mền bông lò sưởi
Nhưng không lửa khói ấm nồng

Quê người cũng gọi là xuân
Chào nhau tay bắt mặt mừng
Hương xuân chùng như để có
Chứa đầy một khoảng trống không

Quê người cũng có thu sang
Rừng cây đổ lá thu vàng
Khung trời tàn thu tím ngắt
Nhưng không tiếng nói thôn làng

Quê người phố thị thênh thang
Cái giàu đầy ắp cái sang
Văn minh nâng cao cường độ
Nhưng không tiếng nói phố phường

Ai có xa quê mới biết
Xa quê như thiếu tiếng cười
Quê hương nếu ai chối bỏ
Sống thôi, chưa hẳn là người !

Tháng 7 - 2009

Quê hương là nhất

Quê hương nắng tấp mưa lùa
Đói nghèo không tốn tiền mua
Đặng đeo một đời gian khổ
Mà sao nhung nhớ dư thừa

Quê hương nay ruộng mai đồng
Bốn mùa âm lạnh tháng năm
Đong giọt mồ hôi cơm áo
Mà sao nặng trĩu trong lòng

Quê hương một mái nhà tranh
Khổ nghèo từ thuở đầu xanh
Lớn lên thành đô phố hội
Mà sao ruột héo tơ tằm

Quê hương xóm nhỏ thôn làng
Nắng thì đổ lửa chói chan
Mưa thì dầm dề thác lũ
Mà sao tình tự mệnh mang

Đi đâu cũng một cuộc đời
Ở đâu cũng thế mà thôi
Nhưng tình quê hương chỉ một
Không sao có thể đắp bồi

Quê hương có hoa có bướm
Ở đâu không bướm không hoa
Nhưng chỉ quê hương là nhất
Tha phương không phải là nhà.

Tháng 7 – 2009

Chờ một nhịp cầu

Cây cầu chung một con sông
Mà sao đứt nhịp giữa dòng thế ni
Muốn qua, thật khó quá đi
Sa chân nước xoáy nhờ thì làm sao
Nhớ nghe không dễ đâu nào
Phong ba bão táp bèo trào bọt tan
Nhìn kia, một Phá Tam Giang
Xưa nay biết mấy bể bàng lấm ru
Xa xa sương tỏa mịt mù
Hai đầu đành đoạn thiên thu sóng cồn
Thời gian chưa phủ dấu sồn

Không gian chưa lấp vết mòn hằn sâu
Khi nào bắt lại nhịp cầu
May ra vá đắp biển dâu xanh rì
Thấp lên đóm lửa li ti
Soi trong đêm tối đen sì đã lâu
Sao ơi, đừng có đeo sầu
Trăng ơi, đừng có kê đầu gối sưng
Đằm lầy khoét rãnh khai mương
Cuối hầm nứt kẽ mở đường chui ra
Qua rồi những thuở chia xa
Cây cầu nối nhịp tình ta vẹn tình
Mới tan hết những lao linh
Cảm cơ thấm thía chuyện mình nghe em.

Tháng 7 – 2009

Một khối tình quê

Tôi mang một khối tình quê
Lên non xuống biển chưa hề chia xa
Bốn mùa đưa đẩy lại qua
Xuân đông thu hạ vậy mà, thế thôi
Tôi mang từ thuở nằm nôi
Đến nay nguyên vẹn, cuối đời nguyên trinh
Đi đâu, như bóng với hình
Ở đâu cũng vậy, như mình với ta
Ràng xa, xin đáp, thế à
Ràng gần, cũng đáp thế à, có chi
Tôi leo lên đỉnh Ba Vì
Sông Đà, núi Tản thâm thì bao phen
Tôi trèo lên Ai Nam Quan
Cà Mau sóng vỗ chứa chan nỗi niềm
Niềm chung cho tới niềm riêng
Tình non nghĩa nước mọi miền quê hương
Bước đi từng bước trên đường
Nghe trong gió thoảng khôn lường hồn quê
Đi đâu, cũng nhớ tình quê
Ở đâu, cũng nhớ bốn bề bủa giăng
Nhu đêm, đã có vàng trăng
Nhu ngày, đã có nắng vàng lung linh
Hương quê nặng trĩu khối tình
Hồn quê vương vấn như mình với ta.

Tháng 7 – 2009

Non nước Quê Mình

Anh đi biên biệt phương xa
Cha già đỡ nắng, mẹ già gói sương
Anh đi lối cỏ bên đường
Quê nhà một cõi, dặm trường dăm chiêu
Ruột đau, biết mấy chín chiêu
Lòng đau, biết mấy chỉ điều đan tơ
Biển Đông réo rắc hải hồ
Trường Sơn vọn khói cơ đồ tóc tang
Nhớ xưa ai đến Đèo Ngang
Thềm hoang rêu phủ, quan san treo cành
Mờ mờ nhân ảnh hoen thành
Gập ghềnh sóng vỗ reo quanh ghè ngòi
Dòng sông nay lở mai bồi
Đầy xô cát trắng mặm mòi phù sa
Anh đi, xa mái quê nhà
Đêm đêm quốc gọi, canh gà vọng sương
Trăng khuya vàng vọt ngàn phương
Lập lòe đom đóm soi đường từ ly
Mắt mẹ sâu thăm bờ mi
Lòng cha hun hút tư nghì núi sông
Mạ non khô khóc ruộng đồng
Lúa vàng èo uột ngậm bông bốn mùa
Cái quay búng sẵn được thua
Bọt bèo thời thế gió lùa lại qua
Anh đi, bỏ lại quê nhà
Nào cha nào mẹ nào bà nào con
Núi kia, đeo đá ôm non
Sông kia, ru biển mơ hòn đảo xa
Anh đi bụi gió sương pha
Phong trần đập giũa cho tà phù sinh
Hỡi ôi, non nước quê mình !!!

Tháng 8 – 2009

Mặc Giang

Lại thương nhớ Huế !

Xứ Huế, người ta ca ngợi nhiều
Lòng tôi như cũng muốn liu xiú
Loanh quanh đâu đó lần theo bóng
Lần thân riêng mình đếm quạnh hiu

Cố Đô trầm mặc gọn Kinh Kỳ

Núi Ngự, Vân Lô, nặng ướm mi
Nội Ngoại Hoàng Thành đeo dấu tích
Thời gian loang lổ nét từ ly

Sông Hương bên cũ đợi ai về
Một mái chèo khua nước ủ ê
Điệu hát Nam Giao nghe nảo nuột
Hò khoan dứt nhịp mảnh tình quê

Tiếng chuông Thiên Mụ vọng ngân xa
Hỡi khách viễn du có nhớ nhà
Chiếc nón bài thơ chưa viết trọn
Lá me đưa đầy trĩu la đà

Một năm, rồi lại bấy nhiêu năm
Mái dẫy thuyền không gợn biệt tâm
Lặng lẽ đò ngang chìm bóng nước
Hương Giang man mác chở trăng ngàn

Cho thương gọi nhớ Huế tôi ơi
Rắn rứa mô tê muốn nghẽn lời
Rũ bóng sông Hương tràn cổ kính
Trường Tiền sóng vỗ ngập đầy vơi.

Tháng 8 – 2009

Ta là Người Việt Nam

Khỏ thế, sao nghe cứ hỏi hoài
Ta là gì, vắn vẹo là ai
Nhìn ta không biết, còn vờ hỏi
Mắt nhắm, đầu che, mũ phủ tai

Ta, một con người nước Việt Nam
Trước sau như một, sắt son vàng
Muốn đem thử lửa, càng siêu tuyệt
Đêm chiếu long lanh, ngày sáng choang

Ta, một người dân nước Việt này
Trời nghiêng, đất lở, không lung lay
Sao đời, vật đổi, không hề chuyển
Xanh, đỏ, thau, chì, chẳng đổi thay

Ta dẫu đang mang, hoặc sẽ gì
Việt Nam trước đã, vẫn nguyên xi
Không rao, không bán, không ô nhục

Không cúi, không lòn, không ỉ i

Ta, chẳng là gì của nước non
Nhưng ai sỉ nhục, ta ra đòn
Cái mâu, cái thuẫn, ta tung cả
Cái ách, cái tròng, đập vỡ toang

Ta, chẳng là gì của núi sông
Nhưng ai xúc phạm đến Cha Ông
Dư đồ một mảnh, ai gây hấn
Sẽ biết tay ta, đừng có hòng

Dân tộc Việt Nam, từ một người
Ngàn muôn vạn ức, thế mà thôi
Con tim triệu triệu hòa chung một
Khôi khối vung tay, ngạo nghễ cười

Thế thì đừng có hỏi leo nheo
Ám ớ, ta phang cho mấy hèo
Nhũng nhặng, liệu hồn mà cút xéo
Nếu không, hổ thảm khóc lung đèo !!!

Tháng 9 – 2009

macgiang@y7mail.com

Nước Việt kiêu hùng

Quê hương nước Việt của ta ơi
Tôi sẽ cuu mang cả cuộc đời
Vượt núi băng đèo hay xuống biển
Ba chìm bảy nổi chín chơi vơi

Quê hương nước Việt của ta ơi
Tôi sẽ đa mang trọn cuộc đời
Thời thế thế thời trôi thế kỷ
Trầu cay cau đắng vị mềm môi

Quê Cha, mang tiếng khóc chào đời
Đất Mẹ, ẵm bông ướm trứng nôi
Là thịt là xương là máu mủ
Dù cho nay lở lẩn mai bồi

Dù sao đi nữa cũng quê hương
Tôi sẽ mang theo khắp nẻo đường
Lấp hố bắc cầu khơi cống rãnh
Vùi chôn đồ nát, vá tang thương

Không thể, thẹn thùng với núi sông
Nào Tiên nào Tổ nào Cha Ông
Nào dòng nào giống nào Hồng Lạc
Cội trúc nguồn trành, nước đổ sông

Phải thế hay không hỡi Việt Nam
Hỡi ai con cháu giống da vàng
Nào anh nào chị và em nữa
Đừng để nước non thẹn sử vàng

Không những ta mang tội Tổ Tông
Mai sau thế hệ đắng cay lòng
Tiền nhân đi trước gây nông nổi
Cái nhục lều bều ngập núi sông

Có nay, mới có những ngày mai
Quá khứ lao linh bóng đổ dài
Khép lại đường hầm bao đổ nát
Một hai ba, quãng xuống tuyền đài

Kinh qua thành bại mới anh hùng
Đất nước này là đất nước chung
Dân tộc này trung trinh bất khuất
Hồn thiêng sông núi rạng soi chung

Trong ta, còn mãi tiếng quê hương
Ngoại sạch, nội yên, quét tận tường
Đá tảng, hòn chồng, băng tất cả
Sông sông, núi núi, vện đường đường.

Tháng 9 – 2009

macgiang@y7mail.com

Quê hương ôm ấp trong lòng!

Quê hương ôm ấp trong lòng
Đi đâu cũng thấy khơi dòng nhớ thương
Quê hương từ độ mù sương
Đi đâu cũng thấy dặm trường xát xây
Quê hương ôm ấp với đây
Đi đâu cũng thấy nỗi này tình kia
Xa trông cánh nhận bay về
Biết đâu tổ ấm lê thê cuối trời
Biển sâu, cá lặn tăm hơi
Núi cao, mắt hút giữa đời mênh mông

Thoảng nghe hương lúa ngô đồng
Bay bay trước gió ven sông lững lờ
Tìm trong ký ức ươm mơ
Khi xa mới thấy vật vờ hồn đau
Nói quên, nào khác nương dâu
Nói nhớ, đành đoạn bờ lau cát vàng
Nhìn trên thân thể cru mang
Cơ chừng ắn nét muôn ngàn năm xưa
Quê hương nhưng nhớ dư thừa
Như cây nhớ cội bốn mùa lại qua
Quê hương biết mấy đậm đà
Như gia nhớ quốc canh gà kêu sương
Dù cho biên biệt dặm trường
Ta luôn nương náu quê hương trong lòng
Dù cho vận nước long đong
Nước đi đâu nữa chờ con nước về
Đổ mưa ta gặp sơn khê
Quê hương ôm ấp mộng kẻ gôi trắng.

Tháng 10 – 2009

Hình bóng quê nhà

Tôi vốn dĩ người quê mùa dân dã
Được sinh ra nơi mái khói nhà tranh
Lớn lên với những con đường đất loanh quanh
Bên ruộng lúa ngô khoai thơm mùi gốc rạ

Chân lấm tay bùn, trầy trụa sỏi đá
Mưa nắng hai mùa, vá nhuộm tẩm thân
Cái tuổi thơ đã tắm gội phong trần
Thời bé bỏng sớm đập vùi gió bụi

Đồng cao đồng thấp, cày sâu cuốc bẫm
Tát nước vét mương, chai đá chân tay
Cái tuổi thơ phơi nắng cháy khô gầy
Da thịt chắc đen huyền như bánh ít

Mái nhà tranh không đủ che mưa dột
Nên ngày đêm chừa lỗ ngó ông trời
Gió phấp phù lồng lộng dễ thông hơi
Quần áo rách phát phơ bay trước gió

Cái tuổi thơ đã quen mùi bông cỏ
Mùi mạ non, mùi lúa chín, sim đồng
Mùi « chim chim », mùi « đủ dẻ », mùi trâm

Mùi gian khổ năm từng năm lũ lụt

Mùi khoai nướng, khoai lùi, bột nhì, bột nhứt
Mùi cơm nguội, cơm cháy, chan húp ngon lành
Vậy mà quây quần, nào cha mẹ, nào anh em
Còn hơn cục muối chia đôi, cục đường chia bốn

Khi ra đi, nghĩa là chôn quê nhà mất hút
Phố thị, châu thành không tìm được cỗi trời quê
Cao ốc, cao tầng, không lấp nổi mái tranh che
Sống vẫn sống nhưng lòng chôn góc rạ

Khi ra đi, nghĩa là đường dài khua sỏi đá
Vọng âm vang tê tê mái quê nghèo
Cái thuở đầu đời gắn bó đặng đeo
Luôn lay động trong chiều sâu ký ức

Ấy thế, mà chôn quê nhà là nhất
Cái phồn vinh không che lấp quê mùa
Khi ra đi, không phải bán phải mua
Nhưng tìm lại, như mò kim đáy biển

Cái màu xanh biến thành màu vàng, màu tím
Một năm, mười năm, lần nữa mấy mươi năm
Nhưng tôi vẫn ngửi được mùi lúa mới, mạ non
Mùi đất, mùi bùn, mùi khô nghèo chơn chất

Đường trường xa dù chùn chân mỗi gỏi
Bước phong trần đái bạc nhuộm sương pha
Nắm đôi tay ôm hình bóng quê nhà
Như hương lúa ôm ruộng đồng mưa nắng.

Tháng 10 – 2009
Mặc Giang